

بسم الله الرحمن الرحيم ط

(ټول حقوق د مصنف په حق کښې خوندي دي)

کتاب پېژندنه

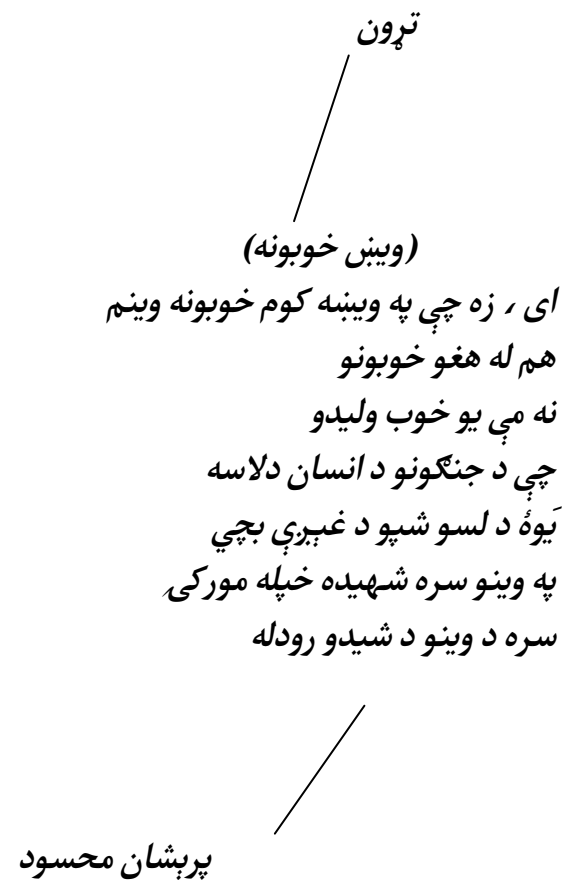
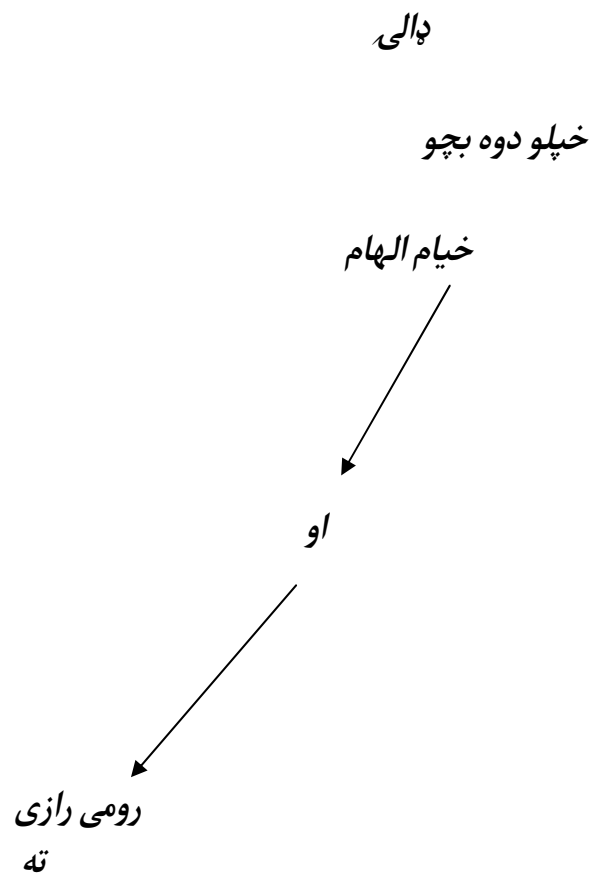
د لفظونو په سينو کښې	د کتاب نوم:
شېر عالم	نوم:
پرېشان محسود	قلمي نوم:
اينځر گل	د پلار نوم:
محسود (مسيد) سويلي وزيرستان (چگملاڼی)	قوم:
1988	د زېرون نېټه:
پخپله (پرېشان محسود)	کمپوزنگ:
۲۰۰ روپي	بیه:
پرېشان محسود	فېس بک آدرس:
۵۰۰	د چاپ شمېر
اپرېل 2018	د چاپ کال
اعراف پرنټرز پېښور	چاپځای
درد او بهير (اگست 2015)	چاپ کتاب:

سينو کښې

شاعر:

شان محسود

Ketabton.com

34	په یوکل کښې خو تش رنگ دمه او بهار دمه (نظم)	.24
35	یار چې بیا کرل تور بانه په هنر پورته	.25
36	عقل به ومنې، جنون مې ژوند اسیر نه مني	.26
37	کاروان روان دمه، ژوند په رفتن دمه	.27
38	له به خو په اور ورتیري د ځیگر سوز	.28
39	ستا د زلفانو دا مستي مې په دار وخبړوي	.29
40	ژوندون خوای زرگه د ارمانه سره خوند کا	.30
41	سترگې سري زما د یار بلي ډیوي	.31
42	سپین بشر ئې منور افتاب د حسن	.32
43	کله یوه او کله بله، بهاني کا	.33
44	وطن مو بدو سترگو ته سمسور نه دمه پکار	.34
45	خدای دي مه کړي په ایمان چې څوک غریب شي	.35
46	غمگین ما بنام (نظم)	.36
47	متي د جلال چې وي زور به د جمال یوسي	.37
48	په ائینه کښې وم هم وم د ائینې نه بهر	.38
49	و سپین مخ ونه دي دومره ډېر په ځیر شم	.39
50	د گلشن و سېل ته ځي په گشت د گلو	.40
51	ازاد نظم	.41
52	د زړه په کسو مې وکسه، ډېر بی وسه یمه	.42
53	هله راگوره، هله چې مره	.43
54	جانانه ما د ژوند د رېگدارونو تصویرونه	.44
55	راښکاره شه پستی شونډې گفتار وکا	.45
56-57	یو ارمان (نظم)	.46
58	ستا غرونه غرونه غم نور په زرگي نشم نیوم	.47
59	کوم سپرله دمه چې مې گل پکښې بوی کړم	.48
60	خاوري مې ارمان دمه لېونه یمه	.49
61	ستا په نامه مې شه آغاز سحر	.50

ترتیب

شمېر	عنوان	مخ
1.	هر سحر دي چې جمال نوې ظهور کا	11
2.	که جلوه ده او که نور دمه	12
3.	که یم په سیوري که په لمر خوښ یم	13
4.	ستا خبرې د پام وړ دي	14
5.	بیا وخت د تقاضې جوړه کړه لار په ائینه	15
6.	چې ځنځیر نغمه نغمه شو	16
7.	مخ دي د کتو شو او که توان مې نظر اوموند	17
8.	حسن لېونې وېل چې د زړونو سینې څیرم	18
9.	مرض مې ستا د عشق چې د ځیگر سره شو غاړه	19
10.	چې مې تللي ښکلي یار دي له اغوشه	20
11.	دا عشق مې مستانه وو که په ساز کښې وه مستي	21
12.	ښکلي زړه ښکلي نظر لرم ځل مخي	22
13.	ځواب د ولي چې شي ولي پاتي	23
14.	ښه ده چې سر ته ارمان اونه رسي	24
15.	زما یار لېونې گورئ، چې په شپه ځي	25
16.	زه د ستا په غم کښې ژاړم او ته خاندي	26
17.	د بانو څوکي دي اشنا په پردو زړونو لگي	27
18.	د غزل شپه ده غزلزار یمه نن	28
19.	وختونه اړول نه دي دي دهر کښې ژوندون دمه	29
20.	پوهېرم نه هستی او که زما د مستي سوال دمه	30
21.	وايم درته وايم خو خبرې ته مې پرېرده	31
22.	ښکنه څه دي بره څه دي؟	32
23.	دا د عشق چې دومره زور دمه	33

95	78.	نن له سحره څه قضا پېره ده
96	79.	چې حق حبران دمېځاني وره کښې دي اودرولم
97	80.	د یوې پېغلي سندره
98	81.	د سوي زړه خبره چاته وکړم
99	82.	بي مطلع غزل
100	83.	وقت پېری (نظم)
103	84.	زور واسکت زړه کمبله به رواخلم
104	85.	زه خو بي مثله محبت پېژنم
105	86.	قوالي
107	87.	د حيا او د بقا دنيا ته گورم
108	88.	تنهائي (نظم)
110	89.	راشه لېر واوړه زما ستري غزل
111	90.	پاکه خاوره (ترانه)
113	91.	نغمه کړه پورته سرودنوازه
114	92.	ای لمر مخیه (نظم)
115	93.	دهجر شپه مي مېلمانده رانه ځان ورک شوې
116	94.	هر وگړي مو د قام که باهنر شي
117	95.	هغه وخت هغه خبرې (نظم)
119	96.	ستا د سپينو لاسو جام په ما روا شه
120	97.	چاته مړوند، چاته شو قبر سکون
121	98.	بېدار سرپه
122	99.	داچې پوري به دي غرونو کښې ميشته دي
123	100.	باران په غره ورېده
124	101.	شبنم که گل وته ښکلا بخښله
125	102.	ولي؟ آزاد نظم
126	103.	سبا بيا (نظم)
127	104.	د گل د خاموشي نه وه د چا خاموشي زياته؟

62	51.	يو رنگين غوندي ماښام وي (نظم)
65	52.	مونږ دارته نه گورو وطنه مونږه درته گورو
66	53.	دشت دے د ژوند د مزلونو وخت دے
67	54.	چارې په ما مه کړه چې زه کړمه خپلي چاري
68	55.	ستا په اوښکو مي دزره شمع بليري
69	56.	سپرله او خزان (نظم)
70	57.	پټ شوي دا له ذاته په سرونو کښې سرونه
71	58.	وطنه کوم کهنډر دي وژارمه
72	59.	ستا د سترگو په نشه مست په دا بنگ زه
73	60.	په فطرت کښې په حېرت کښې يم جانانه
74	61.	دا قدر د انسان چې د حېوان نه شو کم ولې؟
75	62.	په سحر کښې چې رندي ستا د جمال کړم
76	63.	د سکول د ماشو مانو دپاره (ترانه)
77	64.	کورينه ښايي دې که دي ميژ دي توس په غره کښې
78	65.	د جانان د لونگينو سترگو خوب يم
79	66.	زه چې په سېل دکائنات ووځمه
80	67.	شوندي پرانيزه په ناز
83	68.	ياره اړوي چې په کوم لوري مخ
84	69.	زه خو ستا د مستي بنگ يم
85	70.	سکني ماښام شو، درياب ودريري (نظم)
87	71.	بيا مي والوتې د خيال په دشته زانې
88	72.	رند خو نه يم چې به تل درته سلام کړم
89	73.	د ژوندون په دي لوي بحر کښې يو خس يم
90	74.	زما د تره زوي د (نقيب الله شهيد) په نوم
91	75.	گوت راباندي وځښه مایوسي ساقي گناه دے
92	76.	دستا دوا دوا اوبه زما وطنه (ترانه)
94	77.	شپه کښې رڼا د سپورمي ستورو څه، چې بربليري

172	132	په نرگس پسې بيماره لونگينه
173	133	مرگي خو حق دے چي مرگونه نه وے
174	134	اي وايه تر اوو اسمانو بره سمندرہ
175	135	د خيال ماني دي چي نسکوري نه شي
176	136	راخي چي بېرته انسانيت معراج ته ورسوو
177	137	ما چي سم گرانه دستا محبت کرے
178	138	شېخ ته!!!!!! آزاد نظم
179	139	راشه ملاجانہ! د جنت قيصه يوخوانه کا
180	140	بيا معني چي په نغمه د سحر لاس کر
181	141	اشنا مونږ په کړو لارو هم سم کوو منزل
182	142	زه خپله نشه لرم زه سرې سترگي پښتون يمه
182	143	چي نه په تول وو نه په تله پوره
184	144	سره ښکلے خواني دي د ليدو سره جوړيري
185	145	ببازي عشق ميبازم دل و جان رافدا سازم (فارسي)
186	146	زه د عشق په سر بازي کښې د خپل خان خني تېرېرم ترجمه
187	147	از دير مغان آيم بي گردش صهبا مست
188	148	زه له مغان راغلم په تلاش ددي صهبا کښې مست
189	149	دنيا او قسمت
191	150	نن ئي پيمان د پيماني کرے دے
192	151	والوتے کونتر ي په هوا کښې
193	152	چي د فطرت په رنگينيو کښې يم
194	153	بي زړه طبيب ته مي زخمونه د ښودلو نه دي
195	154	او بيا ماښام شو ساقی
196-209	155	((لنډ شعرونه))

128	105	اي انسانانو!!!! (نظم)
131	106	دومره حسن ستا د سترگو په چينه کښې
132	107	په دي ورايه توره ډبره نوم زما دے
133	108	کبر خو دي زده دے (سندرہ)
134	109	راشه زاهده! چي خيال سر پورته کړو
135	110	لمر (نظم)
137	111	د خاكي آدم وجود (معرا نظم)
138	112	تا د خيال په لاسو ونيو ماته گل
139	113	انسان خفه دے (آزاد نظم)
142	114	مري دي راباخي د ژوندو په غم دي وژاري
143	115	د خدايي تصوير (نظم)
144	116	وجودونه وو په لار باندي روان وو
145	117	افسانوي خيال (آزاد نظم)
151	118	دا چي سپرلے وغزيري بيا
152	119	کله کله خو جام پورته شي له خونده
153	120	د نمرود سرکشي (نظم)
157	121	سبا تک دے
159	122	مړه کوشش کښې چرته ده کاميابي!!!نظم
160	123	همت (نظم)
161	124	مزل (نظم)
163	125	مونږه د دوران سترگي ليدلے دي
164	126	وحشته! (نظم)
167	127	چي بي سببه مي قلم پورته کړو
168	128	نابودي د خزان راغله د گلشن په گردون هسي
169	129	ولے ته ما په دي قصه آشنا حبران پرېر دے
170	130	تر يو جهان ئي گوره بل جهان دے هسي لوي
171	131	چي طلب ئي کوي دا حق د هغو دي

که جلوه ده او که نور دے
بندهگي ده که طهور دے

د سکون تياره چې شته دے
چې د سپين سحر ظهور دے

که نغمه ده په گلشن کښې
که د مست سمندر شور دے

دا معراج ، که راز و نياز دے
دا حرم که کوه طور دے

دا ادم دے که حوا ده
فرشته ده او که حور دے

دا هر څه له هغه مخه
چې نبي اکرم حضور دے

21 .9.16 ✓

هر سحر دې چې جمال نوې ظهور کا
څه سبب دے ، چې مې زړه نغمې د نور کا

که زاهد هم په سحر کښې اودس وکړ
برگ گل هم په شبنم د ځان ظهور کا
جمعیت چې په وحدت کښې رنگ پیدا کړي
زما زړه خدایه ! حرم هم کوه طور کا
په هر لوري ترنم په هزار خور دے
که ذره ده ، او که مست سمندر شور کا

زه ثنادهغه چاکرم ای پریشانه !
چې ثنائې ونې ، بوټي هم طیور کا

4.11.15

ستا خبرې د پام وړ دي
دا سندرې د پام وړ دي

غم دې بار په مینن مه شه
ملغـرې د پام وړ دي
ای وطنه دستا لوړې
شـنې ژورې د پام وړ دي
په قلا دې د چشمانو
بښې لښکرې د پام وړ دي
د شاهین د نظر سترګې
سرې وزرې د پام وړ دي
چې له مرګه انسان ژغوري
والله زغـرې د پام وړ دي

هو ،نران مو په تاریخ کښې
شـاباش نرې د پام وړ دي

24.1.16 ✓

که يم په سيوري که په لمر خوښ يم
زه په امېد کښې د سحر خوښ يم

يو مسلمان او بل پښتون يم ربه
د سوال روزي بد دے نهر خوښ يم

شته په فراق کښې دوصل خوندونه
زخم په زړه ، داغ په ځيگر خوښ يم

ضمير مې نه پرېردي په ذات کښې خلقه
له دې مجمر ځنې بهر خوښ يم

که مې هنر د کېمیا نه زده پرېشان!
په شاعرۍ په خپل هنر خوښ يم

27.1.16

چې ځنځير نغمه نغمه شو
د زړه ویر نغمه نغمه شو

ژوند دچا د خيال په مټو
په تکبير نغمه نغمه شو
چې زما په زړگي ښخ شو
هغه تير نغمه نغمه شو
په خطا کښې ئې خدای ياد کړ
راشئ، پير نغمه نغمه شو
پوست نظر مې ستا و مخ ته
چې شو ځير نغمه نغمه شو

د پرېشان د قلم ذوقه
ستا صرير نغمه نغمه شو

20.11.15 ✓

بيا وخت د تقاضې جوړه کړه لار په ائينه
چې پروت په ائينه کښې دې غبار په ائينه

راشه د زړه کور ته مې په سترگو کښې راتېر شه
بيا را چې د مودو نه شي بهار په ائينه

تور مخ به دچا ولې پکښې سپين ښکاري ملگرو
ما کړه په پښتون ضمير ډېر کار په ائينه

پاکې دې سرې شونډې کړه زما په لمن پورې
وچا دي رنگولي سره څمار په ائينه

پرېشانه ستا په خله نن!!!! دا تور د چې مهورونه
څېرت دې په معنا کښې هسې وار په ائينه

23.1.16 ✓

حسن لېوني وېل چې د زړونو سښې څيرم
ما وېل چې جنون يم د رازونو سښې څيرم

راغې په خندا بورا وئيل چې کار مويو دے
تہ ، هغسې زه هم د گلونو سښې څيرم

هيڅ مې نه وو لاس کښې خو چې عزم وو ملگرو!
دا يم اوس لگيا يم د غرونو سښې څيرم

خلک دې طلب د گوهرونو کا په سيند کښې
زه په دې خبر يم د لفظونو سښې څيرم

ټول مطلب مطلب دے هيڅ طلب د وفا نشته
راشه گني اوس د الفتونو سښې څيرم

عشق يم پربشانه! د فراق سوې نغمه يم
څرېکه يم د درد د پرهارونو سښې څيرم

14.10.15 ✓

مخ دې د کتو شو او که توان مې نظر اوموند
ښکلې چې وو خيال ښکلې عنوان مې نظر اوموند

ما خو تصور د رسوائے کړو لري لري
خله په خله رسوا شوم چې سامان مې نظر اوموند

خه وو کائنات خو تصور ستا د هستی وو
لمر ته مې نظر کړ، که رېحان مې نظر اوموند

څنگ سرغړونه ای اشنا دخپل جمال نه کړې
نن چې ائینې ته ستا نظر مې حېران اوموند

بند مې که وه خله د اورېدو غوړونه نه وو
گورم اوس پربشانه! چې بيان مې نظر اوموند

13.10.15 ✓

چې مې تللې ښکلې يار دې له اغوشه
دقرار شپه مې اونۀ موندۀ مدهوشه

مسته خياله تا ياري راسره پرېښوه
ښې لمحې دژواندانۀ مې شوې بې جوشه

اينۀ خه له فطرتۀ وه حېرانۀ
خه په مړاوو کتو يار کړله بې هوشه

چې ديار د مخ پشان گل پکښې نشته
خۀ، که پلورې ډېر کلونۀ گل فروشه

چې ئې ورځ کړه د ژوندون د تلاش چغه
دا کمال دې چې ئې شپه کړله خاموشه

زه د داسې قام شاعر يمۀ پرېشانۀ!
سر تر پادې چې بې نېنۀ او بې گوشه

26/7/15

مرض مې ستا د عشق چې د ځيگر سره شو غاړه
لږمون مې وينې وينې د پرهر سره شو غاړه

وعده ستا دراتلو وه دتياړې په امکان پاتې
امېد مې لکه شمع د سحر سره شو غاړه

رازونه شول نبضونه، او بيا توري لکه ستوري
نظر مې چې اشنا ستا د نظر سره شو غاړه

خپل ځان کړه د ښو خلقو په ټولې کېنې ځلند ستورې
وجود د سپورمې چا ليد خو د لمر سره شو غاړه

کوومۀ دمکانۀ لا مکان سره خبرې
چې دا لېونې سر مې د منبر سره شو غاړه

شاهين هله شاهين شو چې نظر ئې اتشين شو
ژوندون ئې چې پرېشانۀ! د خطر سره شو غاړه

/8/2015

بښکلې زړه بښکلې نظر لرم ځل مخه
بارې! زه هم دلبر ولرم گل مخه

زه سره يم د يو مخ ديگرگون نه يم
خوښ مې هيڅ شه لکه ته هسې شل مخه

طبعيت چې دسړي ورته رند رند شي
خلکه! څوک دې؟ دا نشه نشه مل مخه

ځکه مخ مې کړو غزل ته چې مې کار وو
چې ستا خيال راوړېدلو غزل مخه

خپل مخي به ئې چې کړله په بڼې ورځې
ورځ چې بده په ما راغله شو غل مخه

زه پرېشان ترېنه وېزار يم په سل مخه
زمانه راته بښکاره شوله بل مخه

18.6.15

دا عشق مې مستانه وو که په ساز کېنې وه مستي
زما وچه تنه کېنې که شهbaz کېنې وه مستي

دا سترگې د موسی چې کوه طور کېنې رڼا ويني
دا غره کېنې مستي نه وه رازو نیاز کېنې وه مستي

اوس ناست يم د ذرې ذرې وجود سندرې واييم
يو وخت وو چې ځواني وه په هر ناز کېنې وه مستي

نظر چې شاهيني وو او فکرونه عقابي وو
نشيې کېنې وه مستي او په فراز کېنې وه مستي

پرېشانه! عشق مې څه وو؟ خو په حسن پسې مرگ وو
انجام ئې څومره تريخ دې په اغاز کېنې وه مستي

25/8/15

ښه ده چې سر ته ارمان اونه رسي
زرگيه مرگ دې په ځان اونه رسي

رېباره څه معنا؟ دا هسې گيلې
يوه گيله تر جانان اونه رسي
ورې ورې د طنز خبرې اشنا
باند زمونږ تر خفگان اونه رسي
شي د وحشت تورو تيارو کېنې پاتې
ځنې قيصې تر بيان اونه رسي
نظر و عقل دې د پښو لاندې دي
سر دې رښتيا تر اسمان اونه رسي
زما غزلې، د دوران خبرې
څه! چې اوس څوک په دوران اونه رسي
وحشته! ستانه به اوباسم سترگې
لاس به مې ستا ترگرېوان اونه رسي

د خوار پرېشان ارمان چې نه وي پوره
ستا تر کمځو به گلان اونه رسي

12.6.15

ځواب د ولې چې شي ولې پاتې
وائې سپرې، سپرې شي غلې پاتې

چې پکښې يار اوسي، هغه کلي کېنې
کشکې چې زه هم شوای يوځلې پاتې

په دې سنگر سنگر ماحول کېنې خدايه!
له هر وگړي شو کورکله پاتې

لاليه چرتنه لارې بيا اوخانده
د زړه پرهر مې شو گندلې پاتې

رندانو لوت کړو ترې د ملو محفل
شېخ پکښې بيا شو خدای بڅښلې پاتې

په ژوند ئې څومره وو ياران پرېشانه!
نن په مزار ئې شو يو ځلې پاتې

13.6.15

زه د ستا په غم کښې ژاړم او ته ځاندم
لېونې شوې راشه زيرې مې درباندم

غر د زړه مې چې له ډېره سوخته وچاود
شوې روانې ترې چينې د وينو تاندم

قيصه څنگ د مئنتوب شوه درنه هېره
چې کتل به دې پټ پټ د بانو لاندم

د ادم نسل کشي پرېردوه بس دې
جنگه! تا خو کړلې بورې زښتې مياندم

هسې تش په نامه ژوند دې د سندرې
زندگي مو دا د زړونو ساندم ساندم

د پرېشان د خيال چينه شوه شکرينه
ښاپيری ورتنه رادرومي لالهاندم

11.6.15

زما يار لېونې گورئ ، چې په شپه ځي
نه پوهېږم ، مرور دې که پخله ځي

د اوبو راوړل زحمت شول له گودره
انگي ئې په سپين خوله خوله ځي

بس راځه چې په خپل لور د لمر خاته ځو
لکه لمر شي هسې ډوب چې په قبله ځي

دا ادب د مېخانې نه دې ساقيه!
چې رندان دې له محفل خفه خفه ځي

که دا راز چاته معلوم وي ؟ چې خبر شوای
له وجوده روح په کومه بهانه ځي

چې د لارې مل مې ئې شور خو به اورې
ځوان پرېشان خو تل د خيال په هنگامه ځي

12.6.15

د غزل شپه ده غزلزار يمه نن
 سبب ئې دا چې بې قرار يمه نن
 د لېونتوب په دائره کښې عقله!
 واه ، څومره ډېر درنه ووزگار يمه نن
 ولې په مينه دې سره شک اوکړي
 د يار به يار وم چې ئې يار يمه نن
 شېخه دا ته يې چې کړې داسې توپي
 له دې توبو دې توبه کار يمه نن
 پرون مې نه څښل چې بې لارې ومه
 ځکه يې څښمه چې په لار يمه نن
 د سمندر په کناره شوم بې سود
 ځکه پرېشان ترېنه کنار يمه نن

9.6.15

د بانو څوکې دې اشنا په پردو زړونو لگي
 لږ خوا حساس کړه چې بې درېغه په زخمونو لگي
 ولې دا زه څه لېونې شومه؟ چې سر مې خور شو
 کاني خو تل د لېوانيانو په سرونو لگي
 لمانه ښه دې تور بورا تقديره ته څه وائي؟
 کله ناکله خو ئې شونډې په کلونو لگي
 د خيال کاروان کښې مې سوارې تل د جمال ښاپېرې
 څوکه ئې يو سر او بل سر په سرابونو لگي
 پرېشان محسود د هغه ځای يمه په وياړ چرته چې
 غرونه په وريځو ، د نښتر څوکې په غرونو لگي

9.6.15

پوهېرم نه هستی او که زما د مستی سوال دے
د سپین جبین دلبره! ته چې شته ئې، سپورمې سوال دے

زما د قام بچي ئې چې په خوب کښې هم نه ویني
په ویننه ستا د لویو وړو لاس کښې ډوډی سوال دے

ما هسې پښتنه لېلې گنډلې له خړه پره
چې خیر مې ورته پام شور، په رښتیا ښاپېری سوال دے

زما غزل چې شته دے د دوران په کپری کښې
دا سترگې ژرغونې د بېوسه هوسې سوال دے

په نیمه شپه بازار کښې گرځېده خېر ئې غوښتلو
د دور په جدت کښې دا سپین سرې بوډی سوال دے

ما وېل، مېموني! ما سره ته څومره محبت کړې؟
وئیل ئې، شپړعالمه! د پخوا مېموني سوال دے

6.6.15

وختونه اړول نه دي دې دهر کښې ژوندون دے
راوځه له خلوته چې روښانه سباوون دے

ته ولے هسې نیسې د هر پیر مرید لمنه؟
د ذات په ائینه کښې ستا د خدای سره تړون دے

راځه چې د وختونو سلسلې تمبوو شاته
په دې کښې چې زمونږه نن، سبا او هم پرون دے

تقدیر به مې په برخه تل نغمې وي زېرولې
زندانه! چې مې ستا په ځنځیرونو کښې ژوندون دے

اسمانه! دا شوخي ده او که راز چې نه نرېږې؟
پېدا وې چا دپاره، او د چا سره دې یون دے

وحشته! که پریشان دې د سودا سره اشنا کړم
زما به ډېرې واورې چې زما ایمان پښتون دے

9.6.15

ښکته څه دي؟ بـره څه دي؟
کائنات لـه سـره څه دي؟

دوـمـره غـټـې غـټـې اورم
پـه وړه خـبـره، څه دي؟

چې دې جوړ کړم الوتو ته
بيـا د خـيـال وـزـره څه دي؟

پـه قـلـم دې ډزې وکـړې
تو پک مـاره نـره څه دي؟

په تازه کښې بې توپکه
بې له دې سنگره څه دي؟

نـهـه واري پرېشان بـره
چې له دې نه بـره څه دي؟

4.6.15

وايم درته وايم خو خبرې ته مې پرېږده
ستائمه تا ستائم خو سندرې ته مې پرېږده

خيال کښې مې راوړې د فکرونو دردانې دي
ښائم درته ښائم ملغري ته مې پرېږده

سپينه خله مې توره شي که توره خله مې سپينه
دا يم نه په دا يم بس گورگوري ته مې پرېږده

نه يم چرته تلله د بانو څوکې دې ښکل کړم
دا يم بس دا يم دې لښکري ته مې پرېږده

زه الوزوم دلته د خيال مستې کونترې
پائم دلته پائم دې ژورې ته مې پرېږده

وينه گرموم کرگسي نه کړم اي پرېشانه!
باز يم که عنقا يم خو کونترې ته مې پرېږده

5.6.15

نظم

(ماليار او زه)

په يو ګل کښې خو تش رنگ دے او بهار دے
ما وېل پتې په کښې وجود سينگار سينگار دے

وېل ئې ګورم دا وجود ، دا ازغي لړکړه
ما وېل تګ هم دې وجود ته په دې لار دے

وېل ئې خه دي که يو ګل په غورېدو شي
ما وېل دغه تبسم کښې خو خمار دے

وېل ئې خه وشو، که لپه اوبه ورکړم
ما وېل خدايه نااشنا کار خو لوی کار دے

وېل ئې ښايه ، راز د ګل د وجود خه دے؟
ما وېل ، دا بيا مصور سره گفتار دے

هر تخليق پسې پتې لاس د تخليق کار دے
هر يو خيز د کائنات د ده شاهکار دے

5.4.13

دا د عشق چې دوه سره زور دے
وايه ، بس عقل رنځور دے

د سکون تياره له شته دے
له د سپين سحر ظهور دے

د حېرت په فلسفه کښې
آگهي وايي چې اور دے

دا زما سپين مست دلبر چې
خدايه ولے هسي تور دے

دا په تنګ کښې چې تګور دے
خکه دلته تنګ تګور دے

دا چې اوسي تل په خيال کښې
د پربشان د غلته کور دے

23.5.15

عقل به ومني، جنون مې ژوند اسير نه مني
دا ژوند پرست ذهن مې ځکه له ځنځير نه مني

شعور مې هم د ازادۍ سندرې وايي په ناز
زړه خو بيا هم ډېر مهربان دے، خو ضمير نه مني

دا داسې سترگې دي چې خوب کړي په بېدارو کسو
خوب او شوکير دواړه مني، خو يو تائير نه مني

زړه مې د قام د سر لوړۍ دپاره هر څوک مني
چې بغاوت کړي داسې مشر او مشير نه مني

زړه مې اوس داسې اېمان راوړو ستا په سپينوگوتو
د ستا د لاس زهر مني د بل عصير نه مني

زه که پخپله ډېر پرېشان يم هيڅ پروا نشته دے
خو دا ملال خاطر مې بل خاطر دلگير نه مني

يار چې بيا کړل تور بانه په هنر پورته
سره ځنجر ئې کړل زما له ځيگر پورته

خلک زر پورته کوي مرغی ویشتلے
تا ویشتلے مارغه نه کړلو زر پورته

اسوبلي ما که د خلے نه په وتو شول
له حجاب به شي مخ د سحر پورته

تا چې هم کړلو زمانه مخ بل لورته
ما هم بس له خپل ځنکون نه کړو سر پورته

ژور فکر هم بلها بڼه دے پرېشانه!
ولے هغه دے شاهين شولو بر پورته

له به خو په اور ورتيږي د ځيگر سوز
زړه سوزيږي، سترگې هم کا، هم نظر سوز

دا زما د دې پښتون ضمير اواز دے
پښتونخواه مې چې د زړه کا د محشر سوز

غم چې هم نه شي په زړه د ځان بدلو
سینه هم دننه خوړکا، هم بهر سوز

خدایه! دا له د کوم دور نه تېرېږو
فن پارې د حسن سوزي کړي هنر سوز

پرېشان! ځکه مې مازغه وکړي هم سر سوز
چې د وخت په سرو غرمو کښې وکړي لمر سوز

کاروان روان دے، ژوند په رفتن دے
يو خوشبې دي، بيا ځنکدن دے

مزل د عشق خو، تر دې رسا کړم
چې مې انجام اوس، دار و رسن دے

ژرېرم ځکه، قيصې دي نورې
نغمه سـرابليل، رازچمن دے

لار رانه ورکه، ځان رانه ورک دے
نااشنا ښار دے، پردے وطن دے

غم دې راليره، غم به ئې نه کړے
پرېشان له ځوان دے، په تا ميئن دے

ژوندون خواى زړگيه د ارمانه سره خوند کا
يو دوه شپې دې وي خېر، خو د جانانه سره خوند کا

گيدر او شرمښان دى چې ازادگرځي په غرو کښې
زمري خو بنديوان تل د زندانه سره خوند کا

خالونه ئې شنه شنه په سپينه زنه داسې ښکاري
په شپه کښې لکه ستوري د اسمانه سره خوند کا

بس پرېبرده چې جانانه ټوله شپه وو غاړه وتي
د مينې تاودې شپې خو د بارانه سره خوند کا

په سترگو کښې ئې دومره قدر نه وي اى پرېشانه!
دا اوبښکې لکه څومره دگرېوانه سره خوند کا

شوال (پش زيارت) ۲۰۰۶

ستا د زلفانو دا مستي مې په دار وڅېژوي
د محبت ځواني مې سره په انگار وڅېژوي

خپل خو زما غوندې ساده ئې خو افسوس دلبره
دا رقيبان دې په قربان او په زار وڅېژوي

ستا د دروغو په لوظونو ميئن خپلې ځوانې
لکه منصور د ځان سره انتظار وڅېژوي

د ستا د سترگو دغه سرې بلې ډيوې جانانه
زمونږ په سترگو کښې د مينې څمار وڅېژوي

پرېشان خو وخورو د قام غم گني څه قيصه ده
جگه شمله به په خپل سرد وقار وڅېژوي

18.10.2006

سپين بشر ئې منور افتاب د حسن
زه ئې وسوم لوغورن كباب د حسن

ته چې وائي چې پلو ئې له مخ لركړ
تورې زلفې خو ئې شته نقاب د حسن

دا يو ما ترې څنگه سر په سراب ايښې
نوشوي نور په متكي شراب د حسن

دا چنار چنار ځواني دنگه درازه
ورته وايي هر بنائيسټ جناب د حسن

زما زړه پكښې لاهو كړ تلې تلې
په څپو ئې شود ناز درياب د حسن

د خپل خوار قسمت سندرې پكښې وايي
پرېشان ځكه غروي رباب د حسن

سترگې سرې زما د يار بلې ډيوې
اننگي لکه انار بلې ډيوې

سور پېزوان ئې په دې پوزه داسې ښکاري
لکه وي چې په مزار بلې ډيوې

د لېلې د مخ رڼا ځان سره يوړه
منصور پاس کړلې په دار بلې ډيوې

تا ديدن د تورو شپو سترگو را نه وړو
ما کړې هسې ستا په لار بلې ډيوې

پرېشان بيا ورته د زړه مجمر کېنې کېښوې
هسې سرې د انتظار بلې ډيوې

شوال (مېرېز) ۲۰۰۶

وطن مو بدو سترگو ته سمسور نه دے پکار
وطن ته دکلونو ، گلله لور نه دے پکار

جانانه ستا په مینه کښې که ډېر هم کهنګار يم
اخېر هم مسلمان يمہ دا اور نه دے پکار

پښتونه حق او رزق په نارو نه شي گټلے
تدبير محنت پکار دے او دا شور نه دے پکار

اغياره خپله خاوره خپل اختيار به سره پالو
تر څه مودې وسپړه کور کور نه دے پکار

واعظه! ته د دغه حقيقت نه مبراء ئې
په توره لمن سپين ، په سپينه تور نه دے پکار

پرېشانه د زړه خونه به دې ټوله کړي درما ته
د مينې د پېريانو سره زور نه دے پکار

کله يوه او کله بله ، بهانې کا
دا زماد باغ بلبله افسانې کا

د پردېس بلبل که نه کوي خبرې
ته خواى د وطن گلله لبرقيصې کا

کله کله د غصې نه سره لمبه شي
مهربانه شي بيا کله اشارې کا

دستا چم ئې ټول زما په وينو سور کړو
ته اوس ياره د محله نندارې کا

چې نظر د بدو سترگو دې وانخلي
اى د حوان پرېشان غزله سرې لمبې کا

(غمگين ماښام)

خه تور ماښام دے
 خه تنهائي ده
 بې قرارې ده
 د پرېشان ياره کنه !
 سترگې راپورته کړه لږ
 لږ په دې لور وگوره
 زما په لور وگوره
 چې لږ يقين راشي
 زړه ته تسکين راشي

۲۰۰۸

خدای دې مه کړي په ايمان چې خوک غريب شي
 که اسونه زغلوې خاورې نصيب شي

عاشق کله په علاج د خان پوهېږي
 چې د عشق رنځ کړي تېر هله طبيب شي

چې په ژوند يار ته د يار اواز اونه کړي
 پس له مرگ ئې که په قبر عندليب شي

تضاد نه دے د خيالونو هم اهنک دے
 چې په ښکلي جانان مل د چا رقيب شي

غافل قام به پرېشان کله بيدار نه که
 که هر خو په منبر برکښېني خطيب شي

۲۰۰۸

په ائينه کښې وم هم وم د ائينې نه بهر
په زمانه کښې گرزېدم د زمانې نه بهر

ساقیه هېر به دې شي حجم د پيالې او د جام
راشه دا خپل ظرف دې کړه تول د مېخانې نه بهر

يوه هستي ده چې الست پرې د هست خښې شي يقين
نور که هر خو ووخم د دهر ويرانې نه بهر

معصومو خلقو خان ته ور د زندان خپل خلاصوه
دا ژوند رښتيا وو دومره تريخ د جېلخانې نه بهر؟

نه وو نور خه پرېشان ئې چل د غوندولو زده وو
هم دا لعلونه وو پراته د خزانې نه بهر

متېې د جلال چې وي زور به د جمال يوسي
نه گني دا خيال به دې تش بې معنې خيال يوسي

خي چې خوک خپل يار وته يوسي معتبر سوغات
گران دې په هر چا چې خوک عجز د کمال يوسي

خه دي جهنم کښې خو؟ هسې شاره زمکه ده
دا خو بس انسان دې چې خان سره وبال يوسي

پتې دې حقيقت د ژوند سترگو پتېدلو کښې
ښکلې مرگ قاصد دې چې يار ته په وصال يوسي

راز د کائنات به شي خنگ ورته ښکاره پرېشان!
دېر د لتون تېري به بيرته دغه سوال يوسي

د گلشن و سپل ته ځي په گشت د گلو
مست چغار ئې بدرگه د مې د بلبلو

بې رځي او شونډې بڅي تر هغې کا
څو چې پورته شنه پيالې کړمه د ملو

ستا غمونو مې په زړه کړې پنځې ښځې
د منگولو لښکر کار کا په منگولو

نن مې لږ په الهامي نظر وستايه
تر څو ستايم به دې زه په شنو غزلو

بې دياره ئې طبيب و ته چې بيائې
د پرېشان مرض کار نه د مې د درملو

و سپين مخ و ته دې دومره ډېر په ځير شم
چې د خپلې حېرانۍ ځنې ظهير شم

د مستي انجام مې وليدو چې څه د مې
دا چې کله کله زه هسې فقير شم

چې بقا د دهر وينمه پرېشان شم
په گلشن کښې د بلبل په څېر په وير شم

ژوند څرمن د ژوندي اوبس ده په معنا کښې
ای همته، که تېره ورته د تير شم

زه د ښه او بد په مېنځ کښې يم پرېشانه!
کهنگار به يم خو دومره نه چې پير شم

د زړه په کسو مې وکسه ، ډېر بې وسه يم
مه کړه ستم دلبره کسه ، ډېر بې وسه يم

يو لاس مې ځان ته دې ورکړې بل مې ته درنيسه
د سمندر سينه کښې خسه ، ډېر بې وسه يم

يو خوا انسان يم چې مې غوښتي د خوراک نه دي نو
بل د غريب د بچي نسه ، ډېر بې وسه يم

خپله ضميره ! دا منم چې گهنگار يم ډېر
اي خپله خياله مقدسه ، ډېر بې وسه يم

زه خو فنکار وم غير مې اورې خو فرياد مې اوورئ
اي زما قام زما اولسه ، ډېر بې وسه يم

د پرېشان زړه خو لکه يو سل چاودېدلي زړونه
اي دا ته يو بيمار نرگسه ، ډېر بې وسه يم

2/ 2016

نظم

کائنات

ارض و السموت

اور اوبه او حيات

نباتات او جمادات

په نظر کښې د هغه ذات ،

هيڅ

خو ، له نظره د هغه ذات

دا همه واره ذرات

باند

شتمن شي په خپل ذات

29/ 12/ 14

جانانه ما د ژوند د رېښاخونو تصويرونه
جوړ کړي مې د وخت په پرهارونو تصويرونه

وخت خومره مصور دې او شاعر خومره عکاس دې
زده کړي دي چې چا ترې د لفظونو تصويرونه

ته خبر کړې لويه خدايه اي د امن لويه خدايه
حالات بيا وروي نن د اورونو تصويرونه

په تک شنه پسرلي کښې هم امکان د خزان شته دې
په وينو مې ليدلي د گلونو تصويرونه

خواره واره پراته نوکاري شوي د ژوند دشت کښې
پرېشانه ستا د فکر د خوبونو تصويرونه

هله راگوره، هله چې مرمه
د سترگو توره، هله چې مرمه

هله! چې وايي، غريب سره ئې
له دې پېغوره، هله چې مرمه

هله ژوندونه، په خاموشي کښې
هاي دلته شوره، هله چې مرمه

ياد د جانان مې، په زړه اړې کړم
د هجر زوره، هله چې مرمه

پرېشانه ياره، شومه سرتوره
په رواج توره، هله چې مرمه

يو ارمان

چې تنهـا ناستـ و م
او نيـمه شـپه و ي
شـمع بـليـري

د جـاړې شـپه و ي
سـكـروټې سـري و ي
سـپي نـه غـيـري

را تـلـونې شـپه مـي
هـم پـه خـپـل كـور و ي
زړهـ مـي نـه لـويـري

ناست په خپل خيال كښې
په خپل جهان كښې
سوچ مې ډوبـيـري

بياض په لاس كښې
قلم په هوتـو
شـعـر سـازـيـري

رانبـكاره شه پـسـتې شـونـډې كـفتـار و كـا
تـورې سـترگې په زړگي مې كـذار و كـا

خـپر دـمـې بـيا مـي بـيا وژنـه پـروا نـشـته
ژونـډې كـېـرم چـې بـيا بـيا لـر خـو و ار و كـا

د خـوانې نو كـارې بـنـخي كـړه شـور و كـا
د دـرډ فـكر كـښې مې بـيا سـوې لـار و كـا

د ژونـدون سـترمـې نـوم و اخـله سـر زخـمي كـړه
د رواج د غم پنجره كښې چغار و كـا

خـداى خـوانـي او بـل مـسـتي تـاله دـر كـړي
پـسر لـدـمـې نـن خـو سـت د خـمار و كـا

د ژونـدون د غـم رباب نغمه راوړي
اى پرېشانـه! د ارمان يـكه زار و كـا

ستا غرونه غرونه غم نور په زړگي نشم نیومے
وعدي دې د خزان او د سپرلي نشم نیومے

رادرومه که رادرومي دغه وخت مي د مستي دے
تېريزي دورانونه بس خواني نشم نیومے

آخبر اشنا زه پېغله پښتانه يمه شرمېرم
لاسونه درته نور پاس په منگي نشم نیومے

بس دومره لار خارله شي بس دومره انتظار شي
ما وژني خاموشي ستا، تنهائي نشم نیومے

پرېشانه بس دے نور د پسرلو وطن ته راشه
دا گل گل ارمانونه په مرگي نشم نیومے

2005 بارة خېبر اېجنسي

دېر ارمانونه
دا هم ارمان دے
دا يوارمان دے
دا مي ارمان دے

۲۰۱۴

خاورې مې ارمان دې لېونې يمہ
خیرې مې گږېوان دې لېونې يمہ

نور خواي زړگيه په دې کلي کښې
عمر راته گران دې لېونې يمہ

مړي د لحد راځنې بيا غواړي
زړه څومره نادان دې لېونې يمہ

ورانہ د قرار خونہ مې ورانہ ده
اور راتہ جهان دې لېونې يمہ

څه ئې په غمونو کښې رانغښتي يم
وخت بيا سرگردان دې لېونې يمہ

هغه تېر وختونہ چې راياد کړمہ
دا خو بس دوران دې لېونې يمہ

کوم سپرلے دے چې مې گل پکښې بوی کړے
هرسپرلي کښې مې چمن د زړه سوی کړے

يو سپرلے نه دے چې زه ترې بڼوا يم
هر موسم راسره دا رنگه خوی کړے

ماله نه راکي غنچې د گل د شونډو
د گلونو لالا چا راتہ پوی کړے

د خزان سيلی رالوتې په څه شر وه
چې له لاسه ئې زما ډک جام توی کړے

پریشان تېر کړل تل په پټه خلہ وختونہ
څوک دې ووائي که چاتہ ئې گوی کړے

نظم

يو رنگين غونډې ماښام وږم
 د غمونو و قتل عام وږم
 ياره ستا لاس کښې پيالو وږم
 او زما لاسو کښې جام وږم

زه په خپل فکر و خيال کښې
 ستا د ياد تر کلي لار وږم
 ستا خوواره واره زلفان وږم
 زه ئې سيوري ته ولاړ وږم
 د چينې د چنار شور کښې
 سره غرمه موسم د هار وږم
 د غمونو د زړه کلي
 غبر اباد او وران ويجاړ وږم
 د يونو نوي ژوند په لاره
 مونږ اخیستې نوو ګام وږم
 ياره ستا لاس کښې پيالو وږم
 او زما لاسو کښې جام وږم

ستا په نامه مې شه اغاز سحر
 چې مستانه وي نغمه ساز سحر

پر پرده شبنم چې راوريږي فطرت
 د گل وجود خه دے خوناز سحر

مهينه ياره! چې ستا مخ مې وليد
 بس دے نور خه کړمه جواز سحر

د هر ذي روح په مخ مښ تبسم
 خه په پرده کښې دے اعجاز سحر

لمر هيڅ جواز د سحر نه دے پرېشان!
 د جرس غږ دے ګوره راز سحر

هم سحر کړې سلام وږې
یاره ستا لاس کښې پیاله وږې
اوزمالاسو کښې جام وږې

چې د غره لمن کښې ناست وږې
د شپونکي خواړه شپې وږې
ما دې غېږ لکه زلفو ډکه
ته مې غېږ کښې لېونی وږې
لوپتله دې رپېدلې
د باران خواړه سلی وږې
ستا په سترگو کښې خندا وږې
سرکې شونډې دې مسکې وږې
زه هم ټول شباب شباب وږې
ته هم مسسته په خوانی وږې
اضطراب نه وږې پرېشانه
تفکر مې په آرام وږې
یاره ستا لاس کښې پیاله وږې
اوزمالاسو کښې جام وږې

چې د سرو گل وچمن وږې
د خوبانو انجمن وږې
په هر لوري خوشبوئې وږې
سپرلې خور په ټول وطن وږې
هر چا یو بل ته کتلې
په یو بل باندې مټین وږې
د خیالونو په دنیا کښې
پروت د یو بل په لمن وږې
مایو ته په لاس نیولې
چې د هر چا مونږ ته پام وږې
یاره ستا لاس کښې پیاله وږې
اوزمالاسو کښې جام وږې

زه د مینې په خوب مږ وږې
یاره ستا سپینه څنگل کښې
ډک د مټیو جام په لاس کښې
څنگېدلې په محفل کښې
ما د زړه د باغ گلونه
وږې ټومبلي ستا اور بل کښې
د جنون تر حد رسا وږې
ستا د زلفو په څنگل کښې
تورې شپې چې لېونې وږې

دشت دې د ژوند د مزلونو وخت دې
وخته! د نوو پړاوونو وخت دې

شېخ د غلۀ يار شود سبا په خاطر
راشه د نويو قربتونو وخت دې

د سپينو ګوتو ئې برېښنا وينمه
په سمه لار د تيندکونو وخت دې

بې وعدي راشه چې ديدن دې وکړم
ستا په وعده کېنې دکالونو وخت دې

په کومه خله ورته سپرلې اووايم
بس دې رآه خو د ګلونو وخت دې

فکرونه غواړي تغزل پرېشانه!
د مستو مستو غزلونو وخت دې

24.5.2016

مونږ دارته نه ګورو وطنه مونږه درته ګورو
وطنه ګوره! درته ګورو مونږه درته ګورو

مونږ د بې ذوقه او بې شوقه ملګري نه کوو
مونږ د کار خلک يو مونږ کار ته او هنر ته ګورو

مونږ خو لاليه د لټون په لار تل مخکېنې ګورو
ګمان دې مه وشه په مونږه چې به بېرته ګورو

مونږ د جمال لېوني ګورو تل و مخ ته د يار
نور خبر نه يو چې بل چرته ګورو چرته ګورو

وايه پرېشانه ور ئې خلاص که ور ئې بند وي ورته
مونږه ئې بيا هم ورۀ ته ګورو ګوره ورته ګورو

20/ 5/ 2016

ستا په اوبښکو مې د زړه شمع بليږي
گوره شمع چې بليږي نو سوزيږي

ولې ساه زما ډوبوي چې ماښام شي
دا خو وي چې زېرې لمرکله ډوبويږي
تور د سترگو مې په مثل د زندان دي
د حق اوبښکې مې قېديان پکښې اوسيري
دا دکومې ويړانې سندرې وايي؟
بلبلان چې په گلزار کښې ناست چغيږي
يه د يار په مخ کښې بيا سره انگي دي
يه پياله کښې سور خمار دې چې گډيږي

د زړه وينې کش کول غواړي پرېشانه!
دا ژوندون خو په اسانه نه تېريږي

۲۰۱۶

چارې په ما مه کړه چې زه کړمه خپلې چارې
عشقه! ستا رخصت ښه چې زه هم په بلې لارې

دغه چې ئې راز کائنات تل سروکار دې
ډېرکا دا لټون که چرته ما پکښې وشمارې

وايه د زړه سره چې دې سرد زړگي نه يم
لارې مې تر نيمو شپو بيا هسې ولې څارې

بار دې د يادونو پما بار وې کوشي ناست وې
يو ناڅاپي راغله په ماښام کښې بارې بارې

گرځې که پرېشان پسې ترې ډېره طمع مه کړه
عقل له ځان زده کړه وکم عقلي وهوبسيارې

/6/2016

پټ شوي دا له ذاته په سرونو کښې سرونه
مشغول دي د پرديو په ځانونو کښې سرونه

زما د درد جنون اوس د احساس دائرې څه کا
روان مې له هر زخمه په رگونو کښې سرونه

باداره! که هر څو دې سر پټ کړې دې له خلقو
ښکاريري دې محل په ديوالونو کښې سرونه

وحشت نن گوره خومره مهربان دې په لاشونو
اخيستي ئې پخپله په لاسونو کښې سرونه

پرېشانه حسرتونه د مټينو په سښو کښې
پراته دي له پېر يو په قبرونو کښې سرونه

/7/2016

نظم

سپرله او خزان

سپرله ساز دې او سرود دې
خزان پانې نيسست نابود دې
په سپرلي کښې افزائش دې
په خزان کښې خو جمود دې
خزان چاته مقصود نه دې
سپرله هر چاته مقصود دې
خزان وچ سپره بادونه
سپرله خومره خور او تود دې
سپرله مست او رنگين خيال دې
د خزان دغه څه دود دې
سپرله ډکه خلغه خدا ده
خزان درد د اوبښکو رود دې

خزان پانې پانې خور دې
سپرله موټې يو وجود دې

8.3.2008

ستا د سترگو په نشه مست په دا بنگ زه
لېونې دې شومه ياره په دا رنگ زه

خپلې اوبښکې کړم خبرات په خپل کچکول کښې
عجيبه دستا مئین د خان ملنگ زه

زه سندرې د ژوندون او هم يوراز زه
زه نغمه يم د سحر د ماښام کړنگ زه

دا خو ستا د نظر توان دې چې اووینې
زه دستا نه لرې لرې ستا تر څنگ زه

تصور د هستې څه دې؟ ای پرېشانه!
لکه شمع بلبدل د خان پتنگ زه

1.8.2016

وطنه کوم کهنه دې وژاړمه
وايم چې سراسر دې وژاړمه

برباد برباد دامن تيرې تيرې
کچکول کچکول رنه دې وژاړمه

لر مې په حال د روزگار پرېرېده عشقه!
چې لر خپل شام سحر دې وژاړمه

زړگيه سوزې به تر څو په زړه کښې
راځه چې نن بهر دې وژاړمه

دا ته! دامن محبوبا کونترې
زخمي زخمي وزر دې وژاړمه

وائې پرېشان چې ټول زخمي زخمي ئې
وطنه کوم پرهر دې وژاړمه

30.7.2016

دا قدر د انسان چې د حېوان نه شو کم ولې؟
غورځيري سره لاشونه د خپل ځانه قلم ولې؟

بې توله قيصې مه کړه چې تلل به طول ونيسي
دا زيات ولې وي زيات او چې اشنا وي دا کم ولې؟

زه څنگه دستانه يم ، مئين تا باندې دلبره
د ورځې دې ياد اوري او د شپې دې وي غم ولې؟

لبر راشه ائينې مخې ته وغواړه ځمونه
که زړه دې درته اووې چې دې مله کښې شو ځم ولې؟

خپل ځان د چرگ لکې کړه که دې خله سمه پکار وي
د وخت په کبره خله کورې گفتار خانه سم ولې؟

بس دا چې ، پرېشان تش درته په لاره کښې زړه ايښې!
دا تگ راتگ دې بند کړلو زمونږه په چم ولې؟

3.8.2016

په فطرت کښې په حېرت کښې يم جانانه
زه د خپل نظر وسعت کښې يم جانانه

نوم مې وانخلې چې زه يم په خيال کښې
زه د چا سره الفت کښې يم جانانه

بې لتانه که دروغ واييم چې دا يم
په رښتيا چې په راحت کښې يم جانانه

خلک نور درسره ضدکا چې دې ورک شي
وايه مه چې مصيبت کښې يم جانانه

هو دا ته خو بس برغولې د دوزخ شومې
هو دا زه خو په جنت کښې يم جانانه

جهانونه رانه هېر دي اي پرېشانانه!
زه له دلته په لذت کښې يم جانانه

2.8.2016

ترانه

د سکول د ماشو مانو دپاره

مونږ د علم شمعې یو مونږکله د چا کم یو
لوږم ارادې لرو مونږ څوکې د ایلیم یو
هر چا سره سم یو هر چا سره سم یو

مونږ د خپل روښانه مستقبل د راتلو زیږي یو
مونږ لکه حباب یو په معنا کښې سره بخږي یو
مونږه د حالاتو مقابل کښې دم په دم یو
لوږم ارادې لرو مونږ څوکې د ایلیم یو
هر چا سره سم یو هر چا سره سم یو

مونږه دوران پېژنو مونږه دوران پېژنو
مونږ د سمندر مستي مونږ شان د آسمان پېژنو
مونږ په خپل هنر او مونږ مټین په خپل قلم یو
لوږم ارادې لرو مونږ څوکې د ایلیم یو
هر چا سره سم یو هر چا سره سم یو

مونږ به په ظلمت کښې ډیوه گۍ د علم بله کړو
دا د ویرنۍ به په ژوند ژوند خندا بدله کړو
مونږ یو د فطرت ښکلا مونږ څاڅکي یو شبنم یو
لوږم ارادې لرو مونږ څوکې د ایلیم یو
نوم لار به خپله کړو نوم لار به خپله کړو
هر چا سره سم یو هر چا سره سم یو

مونږ د وطن مټې مونږ د دې خاورې بچي یو
دا وطن مو کور دۍ په پالنه کښې زمري یو
مونږه په خپل عزم مونږ په خپل یقین محکم یو
لوږم ارادې لرو مونږ څوکې د ایلیم یو
ځوان یو مېرني یو ځوان یو مېرني یو
هر چا سره سم یو هر چا سره سم یو

په سحر کښې چې رندي ستا د جمال کړم
څومره ډېره ننداره په یوه خیال کړم

د منطق د فلسفې بچیه گوره
ځوابونه به دې واړه درته سوال کړم

کائنات ئې چې په یوه ادا کړي رقص
له خو ژونده! زه مستي په هسې لال کړم

مجسمې څه جوړوم او څه تراشمه
سوم عشق د جمالیاتو دې کولال کړم

ننداره د ښه صورت په بیعه نه ده
بازاري حسن که څه بیعه په ریال کړم

هر یو ساز وته به سر وهم پربشانه!
رقاص زړه مې چې څوگر د سروتال کړم

د جانان د لونگينو سترگو خوب يم
د خواني په نشه مست يم لېونتوب يم

ستا د مينه د سوډان وړې ماشوم يم
ستا د غم لاشخور ته لاره کښې زدکوب يم

ژوند مې ټول د يار وصال پسې شوگير شو
همه سترگو ته راغله يم پر خوب يم

د مشرق نه تر مغربه مينه غواړم
هم قائل ئې د شماله تر جنوب يم

زه چې خومره پاس د زمکه په سرگرځم
دومره پټ يم پرېشانه دومره ډوب يم

/9/2016

په مسيدواله ژبه کښې

کورينه رانگ دي که دې ميژ دې توس په غره کسه
څا چې څي خوندينه ډېر دي پوس په غره کسه

غره ته وو بد نه ويائې کله
وي مو سوتلائي اشنا ننگ ناموس په غره کسه

دا دې پرېغله د غره لمن کسه
گرځي وو خانگ په خانگ او لوس په لوس په غره کسه

کشلائي موسم دې پسرلي دائي
هر شائي گل شوي دي جانانه اوس په غره کسه

په نوم دې امن په وطن کسه
پرېشان محسود وو گرځوي سپين ووس (اس) په غره کسه

/8/2016

شونډې پړانيزه په ناز
زړه لکه دوا پکار ده

د محبت انتها
سياه وارخطا پکار ده

ته بلوه اورونه
مونږ لکه رڼا پکار ده

دوا شېي بده زما
هله دعا پکار ده

چې کائنات ته گورم
بس تماشا پکار ده

بچي دې مري د غريب
تاله حلوا پکار ده

دې تورسريو له هم
خوک مسيحا پکار ده

زه چې په سېل دکائنات ووځمه
دنیا مې هېره شي له ذات ووځمه

پرېرډه په عشق کښې چې خونا خونا شم
چې په واتۀ ترې لکه شات ووځمه

زړه مې حوس کا خو نظر چرته دې
زخمي مارغۀ يم وزر مات ووځمه

هم ستا به ومنم راستون شه شېخه!
راځه په نيت به د خبرات ووځمه

غم وئيل زۀ خود پربشان په زړه کښې
لکه ازغۀ به هسې مات ووځمه

/9/2016

ورکه شه بغض کینه
مینه وفا پکار ده

د خپل ورک شوي زړگي
د چانه غلا پکار ده

گورم دې سيخ سترگو ته
سيخه سودا پکار ده

د پغمبر اطاعت
د رب رضا پکار ده

د مصلحت نه خالي
نه ده دنيا پکار ده

خه دمه اظهار د مينه
د زړه درزا پکار ده

قيصه د ژوند پربشانه!
سپينه رښتيا پکار ده

18/9/2016

هله لبر شرم وکه
لبر خو حيا پکار ده

ستانه اوباسم هوا
تاله هوا پکار ده

ستا غزليزه خندا
مونبر له خوبيا پکار ده

سياه ورکوم دلاسه
ماله خو ساه پکار ده

ای عشوه گره ژوند!
ادا ادا پکار ده

تنا دهن دهن دهانا
دهن دهانا پکار ده

د پښتنو وطن دمه
ستا مېلماستيا پکار ده

زه خو ستا د مستي بنگ يم
زه خو سور د شفق رنگ يم

زه دشمعې سينگار نه يم
سوې مينه د پتنگ يم

د وجود په مخ باچا يم
د زړگي کور کښې ملنگ يم

چې د امن په طلب يم
له د جنگ سره په جنگ يم

دا د حرص او لالچ وړې
بس له دې زمانې تنگ يم

زه پرېشان يم په خپل رنگ کښې
بس نور هيڅ نه يم لونگ يم

ياره اړوې چې په کوم لوري مخ
هغه مخ زما درپسې شوري مخ

ياره د هجران غرمو دې وسومه
نشته ستا د وصل سيوري سيوري مخ

مخ د بنيادم د اعمال سره
نه خو دې دا ناري او نه نوري مخ

زه چې ستا ومخ ته کله گورمه
ياره د هر لور راپسې گوري مخ

هر څو که پرېشان سينه اسمان لري
بنکله دې دستا په ستوري ستوري مخ

د نسيم ساز دے
 د چرگ اواز دے
 سحر روڼيزي
 سکني ماښام شو، درياب ودريري
 پرېشانه ژوند دے
 د شپې دا خوند دے
 ورځ خو قاريري
 سکني ماښام شو، درياب ودريري

18.10.13

نظم
 سکني ماښام شو، درياب ودريري
 د زړه شاعر راته
 وائي نظمونه
 مست غزلونه
 رباب ټنگيري
 سکني ماښام شو، درياب ودريري
 دا چې خواني شي
 عشق و مستي شي
 جام خو کړنگيري
 سکني ماښام شو، درياب ودريري
 مرغی ستنې شومے
 خالي تاودې شومے
 تياره خواريري
 سکني ماښام شو، درياب ودريري
 قراره شپه شوه
 چوپتيا خواره شوه
 سگان غپيري
 سکني ماښام شو، درياب ودريري

رند خونه يم چې به تل درته سلام کړم
ساقی زه خو دې د سترگو احترام کړم

انساني بنائيسټ ته گوره په عروج کښې
لېونې که د جمال رقيصې د بام کړم

پرون هم دلته ماښام راباندې راغے
انتظاره! نن به لاره کښې ماښام کړم

نه باچانه بل ظالم د خان غلام کړم
دا تر ډېره حده خپل حوس غلام کړم

دا خوزه پرېشان تل کام کړم ای رقيبہ!
دا چې ستا په مخکښې هر وختې ناکام کړم

22/9/2016

بيا مې والوتے د خيال په دشته زانې
کتوري مې شول د زړه پسي ممانې

د سپرلي مسټه هوا به وچليږي
په هر بناخ به زرغونه شي شينکے پانې

دغه خه راباندې وشول خبر نه شوم
چې جذبې مې په شباب کښې شومے وکانې

ماله زړه راکه د خلې وږې دې نه يم
زه خو تا غواړم بس پوی شه وناجانې

خلک وختل له دې خاورو نه چرته
ته پرېشانه! په دې خاورو کښې خه چانې؟

24/9/2016

زما د تره زوی د (نقیب الله شهید) په نوم

دا چې ته به په دې زمکه کورزېدلې
ستا ځوانی ته مستې پېغله موسېدلې

چا وئیل راته چې خوب مې ولیدلو
چې د سرو گلونو مېنځ کښې وسېدلې

ستا ځوانی ته که سحر په انتظار وو
مازدیگر دربانده خاورې وارولې

ستا د مرگ غم مې سینه اړې اړې کړه
له دپاسه پرې سرې اوبښکې څاڅېدلې

هغه ورځ، هم هغه، هغه، هغه بله
هم پرون، هم نن، دا اوس مې یادېدلې

روح دې تل له خدایه بناد غواړم نقیبه!
د پربشان د قلم وس کښې سرې بدلې

د ژوندون په دې لوی بحر کښې یو خس یم
څه هستي او څه مستي ده، خو تهس نس یم

په دې لوی دریاب کښې لوند نشوم انسان یم
د حوس په اور کښې بچ پاتې یم نس یم

زه خو رند یمه ارزو د نوي جام کرم
ساقی مۀ وایه وماته چې زه بس یم

زه اواز د ډېرو زړونو یم عالمه!
د اولس مېنځ کښې اوسېرمه اولس یم

ترڅو وړم به ډېر غمونه د یارانو
یو انسان یم، یو پربشان یمه، یو کس یم

ترانه

دستا دوا دوا اوبه زما وطنه
پرڅه وريږي مې په زړه زما وطنه

ستا نظارې وطنه
ستا کليدارې وطنه
ستا سرچينې وطنه
وربه دې نه کړم په ډېرڅه زما وطنه
پرڅه وريږي مې په زړه زما وطنه

ستا د زلمو سندرې
د ننګي الو سندرې
د پسو رلو سندرې
شي به وئيلې په هر غره زما وطنه
پرڅه وريږي مې په زړه زما وطنه

څومره ازاد وسو پېرو
اباد اباد وسو پېرو
تل زنده باد وسو پېرو
مهرباني ده دهغه زما وطنه
پرڅه وريږي مې په زړه زما وطنه

کوټ راباندې وڅښه مايوسي ساقي گناه دے
تلل دچاله دره لاس خالي ساقي گناه دے

کلونه رانه مه غواړه مونږ نه لرو کلونه
راتگ زمونږ په خاوره د سپرلي ساقي گناه دے

ازار به درته نه کړم کله دواړه گهنگار شو
په وچو وچو شونډو اسوبلي ساقي گناه دے

بس ته خو خپل ژوندون په خاڅېدونکيو پيالو پايې
دا مونږه لېونوله زندگي ساقي گناه دے

بس دلته خود خان د غټې خټې غټ ثواب دے
ماړه خټه دچا غريب بچي ساقي گناه دے

ناحق وېنا به څومره گټوره وي پرېشانه!
رښتيا وئيل که دلته کېنې بېخي ساقي گناه دے

شپه کښې رڼا د سپوږمۍ ستورو څه ، چې بر بليږي
چې د زرگي د داغ ډيوې مې تر سحر بليږي

بېگاني شپه خدای زده کومې ستورم له مداره وتی
د سیند سینه کښې چې نن سور د قهره لمر بليږي

دلته خو چا هم د رڼا په خاطر اور بل نه کړو
زمونږ وطن کښې اور بليږي په څه شر بليږي

لنډه ئې وکه چې اشنا په لړ او بر بليږي
څه به مو وخت نیسي چې لړ بليږي بر بليږي

د پښتنو خونې پرېشانه لولپه وگنږه
بل ته ئې لاس کښې وي اور هم ئې پخپل سر بليږي

تۀ زما ځان وطن ئې
تۀ مې جانان وطن ئې
تۀ پاکستان وطن ئې
کرم به خدمت ستا پلۀ په پلۀ زما وطنه
پرڅه وريږي مې په زړۀ زما وطنه

2006

چې حق حېران دمېخانې وره کښې دې اودرولم
د خوانی تندې، دا په کوم احساس دې ووژلم؟

د بوسې سوال راته په خوب کښې له چا گران پرېوتو
په خپل ورکړي زړه ئې بېرته په زړه اوویشتم

اوس مې دې نه! لټوي څوک دژوند داستان خاورو کښې
زه خو کتاب وم غورېدلې چې چا نه لوستلم

ما خو ډيوه وه ټوله شپه د چا راتلو ته بله
ښه ده سحره، چې دې نن په رڼا اولوتلم

په تخت و فوق کښې د ژوندون زه لکه تخم پربشان!
هله زرغون شوم په معنا کښې چې خو پرېوتلم

29/9/2016

نن له سحره څه قضا ډېره ده
دا په گلشن کښې چې غوغا ډېره ده

تاته به کړې چا ښېرې وي ډېرې
وماته کړې چا دعا ډېره ده

نن شپه ايسار شه د باران يره ده
توره تياره ده او برېښنا ډېره ده

دغه يو تال حلوا د شېخ په قسمت!
کمه ده ډېره خو هم بيا ډېره ده

زما دزړه هر داغ ځلا کړي ډېره؟
اوکه دستا دمخ رڼا ډېره ده؟

ځواب دې رانه کړو د مينې دسوال
دا چې خاموش ئې ستا رضا ډېره ده

که کائنات لري اسرار و رموز
د پربشان زړه کښې مدعا ډېره ده

26.9.2016

د سوي زړه خبره چاته وکړم
دې ژواندانه خبره چاته وکړم

چې هره ځله وغورته تپته شوله
خدایه! دا زه خبره چاته وکړم

خپل سرومال به ترې قربان کړم واره
د دې نه بڼه خبره چاته وکړم

محفل کښې ناست په اشارت پوی نه شو
رېبار وېل، څه خبره چاته وکړم؟

د ښار لوګو کښې د ښار ورکو خلقو
زه د خپل غره خبره چاته وکړم

نن مې زړه شومې دې چې اوښې کړمه
هله د زړه خبره چاته وکړم

۲۰۰۶

د یوې پیغلې سندره

والوتم په خیال کښې د سیلی شومه
باد شومه، باران شومه، رلی شومه

خیال راته دستا د سپرلو راغللو
خانګه شومه، گل شومه غوټې شومه

وخوړو تیندک مې ژواندانه سره
ویښه شوم، بېداره کړندی شومه

شور مې چې د خپلو بڼګرو واورېدو
ساز شومه او سوز شومه شپېلی شومه

دا چې زه د غرونو غرخنۍ شومه
تاپسې پرېشانه! لېونۍ شومه

25/11/2006

وقت پيرى

وخت د پيرى شـو
 اوس راتـه بـنـايـه
 د جمـات لارې
 صورت مـې زور شـو
 زړگـې مـې مور شـو
 خـواني مـې خـاورې
 اوس راتـه بـنـايـه
 د جمـات لارې

وخت د پيرى شـو
 تـسـبـې پـه لاس کـنـبـې
 مسـواک پـه جـبـ کـنـبـې
 زمـاسـ پـينه رـيـره
 دا سـپـنـ غـابـنـونـه
 دا سـپـنـي دـارې
 اوس راتـه بـنـايـه
 د جمـات لارې

بې مطلع غزل

د يوې ورځې مسافر مۀ شره خوار شې
 چې په تا باندې ئې لار دے غم ئې وکه

په هغه دنيا کښې شته دي سخته سخته
 اى انسانه! نن دې وار دے غم ئې وکه

که مې زړه هر خو مېخوار دے غم ئې نه کړم
 ستا په سترگو کښې خمار دے غم ئې وکه

اى لېلى! دغه د پټيو مټين پرېرده
 هغه يار چې دې په دار دے غم ئې وکه

خوان پرېشان دې چې داخل په استانه شو
 لکه رند هسې په وار دے غم ئې وکه

3/10/2016

وخت د پيړۍ شو
 عمر مې تېر کړه
 دولت مې ډېر کړه
 دا غلادو سود سود
 دا مې ټول هېر کړه
 خدايه! اوس مرممه
 نيارې مې ناورې!
 اوس راتنه بڼايه
 د جومات لارې

وخت د پيړۍ شو
 خلغه دې کړشپه
 کليمه وائې
 الله الله کړې
 بسم الله وائې
 د جنات لارې
 پرېشانه څارې
 اوس راتنه بڼايه
 د جومات لارې

2/7/2016

وخت د پيړۍ شو
 اوس تېر وختونه
 ننه يادونه
 په مخکښې زور کړم
 په مخکښې ځمکه
 کړم نېک کارونه
 او نېکې چارې
 اوس راتنه بڼايه
 د جومات لارې

وخت د پيړۍ شو
 يوه مې واورې
 حقونه مې خورې
 مالونه مې خورې
 ماکه خوړل خو
 ماکه څه څښل خو
 خو واورې نيارې
 اوس راتنه بڼايه
 د جومات لارې

زه خو بې مثله محبت پېژنم
دا مې يقين دے ، حقيقت پېژنم

د کائنات ذره ذره ته گورم
زه خود خدای شان وشوکت پېژنم

د زرو قدر د زرگر سره وي
زه خود هر فنکار عزت پېژنم

دا چې په نيمه شپه ليکم سندرې
زه د خوارې ژبې خدمت پېژنم

نظر ساتم دستا په کره وره باندي
رقيبته! زه خود دستا نيت پېژنم

که خوگ مې پېژني ، که نه پربشانه!
زه خو خپل قام او خپل ملت پېژنم

15/9/2008

زور واسکت زړه کمبله به رواخلم
د سيالی د بازار تله به رواخلم

تا چې هم نورې رواخيستي صنمه
زه به هم درسره بله به رواخلم

دا يوه خپلی به واچومه پښو ته
شکر خدايه! دا دے ، بله به رواخلم

دا چاودنې چاته هيڅ نه پرېږدي خدايه!
دا! ماشوم بچي منگوله به رواخلم

شپونکې وائي پاس د غره په سر بدله
زه د ده نه لير بدله به رواخلم

دا لاش لاش خواني به بېرته ای پربشانه!
خوگ به لاس راکړي! پخپله به رواخلم

7/10/2016

زه خو ستا و قدرتونو ته په خیر یم
 لکه ستورې د فلک د خان په ویر یم
 د پیری لافې کووم خو چرته پیر یم
 لږ زولې خپل احساس او خپل ضمیر یم
 لویه خدایه لویـــــــــــــــــه خدایـــــــــــــــــه
 پاکه خدایه پاکـــــــــــــــــه خدایـــــــــــــــــه

دا همه زمکه اسمان دستا کرم دے
 دشتې غرونه بیابان دستا کرم دے
 ونې بوټي او حېوان دستا کرم دے
 شه پریشان لتا قربان دستا کرم دے
 لویه خدایه لویـــــــــــــــــه خدایـــــــــــــــــه
 پاکه خدایه پاکـــــــــــــــــه خدایـــــــــــــــــه

7/2016

قوالي

زه خو روح یم تا پیدا یم لویه خدایه
 نه یم خټه او نه اور یمه له خایه
 زه خو نور یم په ذی روحو کښې نمایه
 پیدا کړې دے له مخه د اشنایه
 لویه خدایه لویـــــــــــــــــه خدایـــــــــــــــــه
 پاکه خدایه پاکـــــــــــــــــه خدایـــــــــــــــــه

زه وجود یم د هر خه نه بې نوا یم
 خدایه تا و ته مسجود یم په دعا یم
 هسې خټه یم بې سود یم وار خطا یم
 هسې دا سر په نمود یم خو خطا یم
 لویه خدایه لویـــــــــــــــــه خدایـــــــــــــــــه
 پاکه خدایه پاکـــــــــــــــــه خدایـــــــــــــــــه

که د عشق قیصه مې گورې نو منصور شته
 که د عشق قیصه مې گورې کوه طور شته
 که د عشق قیصه مې گورې دستا نور شته
 که د عشق قیصه مې گورې دستا کور شته
 لویه خدایه لویـــــــــــــــــه خدایـــــــــــــــــه
 پاکه خدایه پاکـــــــــــــــــه خدایـــــــــــــــــه

نظم

تنهائي

ناست يم په تياره کښې خان ته شمع بلووم
 اوبښکې مې بهیرې او سینه پرې سر ووم
 زړه مې راډک شوی تېر وختونه یادوم
 وریټ مې دې نظر او زمانه ترې دوروم
 ناست يم په تياره کښې خان ته شمع بلووم

جگ تور دېوالونه د کچه خاورو کوټه
 نشته دروازه زاړه بوجی پرې اپوټه
 دلته په کرکۍ کښې د لرگي وړه کوټکه
 باد د شمع روح اخلي چې کوم طرف ته وړم
 ناست يم په تياره کښې خان ته شمع بلووم

زور د پریوکت لاندې ئې وچ او شنه مزري
 هلته کښې کوزه پراته خه نور زاړه کودري
 دلته د لرگو پنجره کښې دوه واړه تنزري
 زه هم په زاړه کمبل کښې خان راټولووم
 ناست يم په تياره کښې خان ته شمع بلووم

د حیا او د بقا دنیا ته گورم
 زه د نور او د رڼا دنیا ته گورم

غوڅ د غوڅ د د ژوندون تسلسل غوڅ د د
 په امېد، امېد قضا دنیا ته گورم

چې د زمکې د مخ وړ راپسې بند شو
 امکان نشته، چې به بیا دنیا ته گورم

هر یوکس په دې بازار کښې سودايي د د
 چې د سود او د سودا دنیا ته گورم

نه مې نن، نه مې پرون سترگې پنډه و د
 زه پربشان يم، د سبا دنیا ته گورم

10/10/2016

راشه لير واوره زما سترې غزل
دا د شاهين د فکر وړې غزل

په نيم پلو کښې دې مخ پټ کړو رانه
اوس خو پوره مې کړه نيمگړې غزل

که شهيد نه شو نو غازي خو به شي
ورمه محفل ته سرپرېکړې غزل

دا لکه گنگار، د خيالونو قلمزم
اوبو راوړې، گنگاخرې غزل

د زړه په دشته لکه سيند پرېشانه!
د اوبن له سترگو پوره وړې غزل

15/10/2016

ما هم خپل بياض او خپل قلم مخې ته ايښي
نيم سگرېټ مې لاس کښې نور مې سم مخې ته ايښي
غم دصنم ډېر او نور مې کم مخې ته ايښي
بس دا زخمي سر خو به په څه قلاووم
ناست يم په تياره کښې ځان ته شمع بلووم

29/9/2016

دعا کووم چې پاکه خاوره دې تل ښاده اوسي
تل دې د امن فضاگانو کېنې اباده اوسي
په هر لمانځه کېنې به وځدای ته دا زاري کوومه
په پاکه خاوره د وطن به سربازي کوومه

5/10/2016

نظم

پاک سرزمین

(پاکه خاوره)

په خپل وطن کېنې به ځاني هم ملنگي کوومه
په پاکه خاوره د وطن به سربازي کوومه

د شهیدانو د غازیانو او نیکونو وطن
دا په نړۍ کېنې د روښانه تاریخونو وطن
په ښو ځوانانو به هر چا سره سیالي کوومه
په پاکه خاوره د وطن به سربازي کوومه

تل لوړ لوړ غرونه ئې د فکر د عظمت نیښانې
دا شنه فصلونه ئې د ناز او د نعمت نیښانې
په شنو سیندونو ئې د ژوند سره مستي کوومه
په پاکه خاوره د وطن به سربازي کوومه

مونږ د وطن په نامه چېرې مصلحت نه کوو
وطن موکور دے په خپل کور کېنې بغاوت نه کوو
وطن چې نشته څه مزه؟ چې زندگي کوومه
په پاکه خاوره د وطن به سربازي کوومه

نظم

ای لمر مخیه

سحر مخیه

کلبدن

عنبر مخیه

سیم وزره

گهر مخیه

شکر لبه

شکر مخیه

هنر وره

هنر مخیه

لتا زار شم

ستانه زار شم

4/10/2016

نغمه کړه پورته سرودنوازه

غوتی په باغ کښې خولگی کړه وازه

که ئې په زمکه اسمان به مومې

راشه خبر شه له دغه رازه

ای زما عقله د عشقه لري

زما جنونه زما همرازه

زه دې مړ نه شم ته دې ژوندې ئې

ای زما مورې د ژوند اغازه

ته کرم وکړې نیاز مندي دېره

کریمه ربه! ربه بې نیازه

د سحر باده، پرېشان منت کړې

پېغام ئې یوسه بیا تر حجازه

17/10/2016

هر وگړې مو د قام که باهنر شي
دغه کاني به د لعل هسې سره زر شي

غزونې ئې که وگرې په خپل ذات کښې
دا قطره به په صفات د سمندر شي

له خبرو ناخبر دي ځنې خلک
له خبرو به خبر شي که خبر شي

چې تضاد لري هر څيز مايوسه مه شي
دغه تورې بلا شپې به روي سحر شي

ای پرېشانه! سترگې پورته کړه اسمان ته
چې د خيال په وسعتونو دې نظر شي

7/4/2013

دهجر شپه مې مېلمانې ده رانه ځان ورک شوم
زما په توره شپه کښې شپه ده رانه ځان ورک شوم

دومره بدرنگ نه يم مدام چې پکښې ځان گورمه
که مې په لاس کښې ائينه ده رانه ځان ورک شوم

ولې مې ځان تللې په وېبڼه دې په بل ځان پسې
د خپله ځانه مې گيله ده رانه ځان ورک شوم

چې ځان مې نشته دې په ځان کښې زما ځان نشته
ژونده! بې ځانه که لمحې ده رانه ځان ورک شوم

د ځانځانې په دغه دور کښې زما هم پرېشان!
د زمانې غونډې قصه ده رانه ځان ورک شوم

19/10/2016

څه د اوږي سرې غرمې وږې
 غرمې څه څولې څولې وږې
 اېبلې پښې به ګرځېدلې
 څومره ښکلې ورځې شپې وږې
 څنگه نن د درد نغمه شم
 په زړه اوسوزم ايره شم

2006 (شوال. ګرېز)

نظم

هغه وخت هغه خبره
 پسرلې گل گل سندرې
 ماشومتوب د غم نه لرې
 آدجگه و غور و غور و
 چې رايا دې شي لمبه شم
 په زړه اوسوزم ايره شم

جيناکي د سيند د غاړې
 سرې غوټې په بام ولاړې
 ورکولې به ئې غاړې
 خدای خبر چې چرته لاړې
 په دې خيال شمه خفه شم
 په زړه اوسوزم ايره شم

آ تالونه هغه بهرې
 رانه کله به شي هېرې
 له مې اوس په خيال کښې ځانگي
 شي چې مې په زړه تېرې
 بس د خوب و خيال قصه شم
 په زړه اوسوزم ايره شم

بې مطلع غزل

چاته مړوند، چاته شوقبر سکون
چا زخمي سر له خپل زنگون اوبخښه

د سبالار مې ځان ته اويستله
ما خو هر نن و ته پرون اوبخښه

د قتل خون ئې پما اوبخښلو
ورته مې بيا د ځيگر، خون اوبخښه

د خدای قدرت ته په سپرلي کښې گوره
هره ذره ته ئې ژوندون اوبخښه

د اوبسکو رود په مخ ځنځير پرېشانه!
خيال ته مې بيا نوې مضمون اوبخښه

24/10/2016

ستا د سپينو لاسو جام په ما روا شه
دا شراب شراب مانښام په ما روا شه

گلبدنه! د ازغو څوکې سنبهال کړه
هسې نه چې انتقام په ما روا شه

رواجونه څه روا څه ناروا دي
څه امکان! چې دروبام په ما روا شه

ستا هزار فتوې، زما هزار غزلې
بده مه کنړه، الهام په ما روا شه

د پرېشان سلام به تل په تا روا شي
ستا د سپينې خلې سلام په ما روا شه

20/10/2016

دا چې پورې په دې غرونو کښې ميشته دي
د غره خلک دي، خو سومره پښتانه دي

د غره خلک دي، خو سومره پښتانه دي
دا چې پورې په دې غرونو کښې ميشته دي

د بلبل فرياد به واورې په کلشن کښې
ستا زما سره يو خو قدمه تلئ دي

خاک به مومي او که نه، خاكي وجوده!
که لېوان به دې په سرو غوښو ماړه دي

دغه ړنگ قبر دچا درې؟ دلته خدايه!
د يادونو مشالونه چې پرې مړه دي

ستا ومخ ته د پرېشان حېراني سترگې
د عجم پېغلي حجاز ته په کاته دي

27/10/2016

بېدار ســـــريه
هوښيار ســـــريه

يـــــه وســـــريه
پـــــه لار ســـــريه

کار ته مې پرېرږده
ووزگار ســـــريه

د غره سرې يـــــم
دښار ســـــريه

رنځور به ته ئې
بیمار ســـــريه

زما خوښ نه ئې
مکار ســـــريه

عاشقي مـــــه کړه
د کار ســـــريه

راشه پخله شه
اويار ســـــريه

پرېشان ســـــريه!
خمار ســـــريه

25/10/2016

شبنم که گل و ته بڼکلا بڅښله
د سحر باد هم ورته ساه بڅښله

زماله سترگو نه به څه شرمېده
خو خپل ښائست ورته حيا بڅښله

بې له سودا نه مې بل سود نه کېده
څه که مې فکر ته سودا بڅښله

دې اوربلکه ته تياره کښې خلکه!
دغه رڼا دکمال چا بڅښله؟

دا له ازله تر اېده پرېشان!
يوې دنيا بله دنيا بڅښله

8/11/2016

باران په غره ورېده
څوک مې په زړه ورېده

په تابه څه ورېدل
زمالېمه ورېده

اسمان چې څو تنېده
دومره اونۍ ورېده

مه کړه تپوس د باران
تور ابر تله ورېده

سالو په مخ ئې پرېشان!
اوبه اوبه ورېده

27/10/201

نظم

سبا بيا	سبا بيا	سبا بيا	سبا بيا
بيا سبا	بيا سبا	بيا سبا	بيا سبا
ورته کړم	چې سحر	څه په خيال	د سحر
به گيلې	شم بېدار	په کمال	په رڼا
خود مينې	پت له مور	په امېد	په خندا
قيصې	پت له پلار	د وصال	په گدا
څه خواږې	ښه په ډول	چې هجران	ښه په ناز
څه پستي	په سينگار	د مې وبال	او ادا
په بيا بيا	په حيا	په وفا	په دعا
په بيا بيا	باحيا	په رضا	مدعا
خم تر	خم تر	خم تر	خم تر
ښکلي اشنا	ښکلي اشنا	ښکلي اشنا	ښکلي اشنا

/2016

ازاد نظم

ولې؟
 چې اووینم
 دا کبر چاپېره
 جگ محلونه
 ځان راته قېد وښکاري

2016

ای انسانانو!!!!

انسان خفه دے
 له انسانانو
 بچي يې ژاړي
 په اور سوزيري
 شپه ورځ قتليري
 يو رود روان دے
 د اوبنکو وینو
 آه و فغان دے
 د مظلومانو
 انسان خفه دے
 له انسانانو
 //////////////

مرغی له خالے
 بهر نه ووزي
 اکثر وي کور کښې
 اکثر نه ووزي
 وار په بچي يې
 له لورې ومري
 کور يې ويجاړ شي

د گل د خاموشۍ نه وه د چا خاموشي زياته؟
 فطرته! په خو چنده وه، زما خاموشي زياته

يو چرته به مې شپه وه، چې به شور وو په عروج کښې
 هو، چرته چې جانانه وه بلها خاموشي زياته

هيڅ پوی نه شوم چې بيا څنگه تياره راغله خدايه!
 هيڅ پوی نه شوم چې بيا وه د رڼا خاموشي زياته

هو، نن خو چې وای بس لکه هوا خاموشي زياته
 هو، نن خو چې بېخي وای لکه ساه خاموشي زياته

پرېشانه! جدایي خو لکه مور د خاموشۍ وه
 ته ګوره د آدم او د حوا خاموشي زياته

11/11/2016

خدای چا ناراض کړ
اور چا بدنام کړ
جنات لگیا دي
حشرات لگیا دي
ماران خوړل کا
مهیان داړل کا
ازغی چیچل کا
آب مړ کول کا
ای انسانانو!
انسان خفه دے
له انسانانو
.....

17.01.17

خونه تاله شه
د دې بازانو
انسان خفه دے
له انسانانو

وغره ته نه ځي
په کور کښې پروت دے
نه خو اوبه څښي
نه څه واښه خوري
ژوند يې مرگونې
زړه يې رنځور دے
رحم خو نشته
حبوان زړه بد دے
له حبوانانو
انسان خفه دے
له انسانانو

په دې ورايه توره ډبره نوم زما دے
تہ پرې کښېنه زوروره نوم زما دے

دا جرس کښې چې غريبري لارويه!
دا بي خوفه بي خطرہ نوم زما دے

شېخه! دا ستا د فتوو په تور کتاب کښې
که دې خيال وي له يو سره نوم زما دے

که د شعر په حقله وايي دعوه گيريم
د دامان نه تر پيرغره نوم زما دے

نن ئې وېل چې اي پرېشانه! ستا دلاسه
دا په هره خلۀ سندرہ نوم زما دے

22.11.2016

دومره حسن ستا د سترگو په چينه کښې
سمندر مې پابند اوليد په کوزه کښې

نن دوزخ ته يې روان پرون جنت وو
شېخه! دومره غټ تضاد په عقیده کښې

گمانونه د يقين سندرې وايي
زه هم اوسم په اخبره زمانه کښې

ماته پته ده چې زه به ډېر خورور شم
زه به خای نشم د ذات په دائره کښې

ستا د حسن په مندر کښې تقوی خۀ ده
ډک جامونه دي او پروت يم په سجده کښې

د احساس له اذيته خپل خان ژغوري
پرېشان پت دے لکه شېخ خلوت کده کښې

10.11.2016

راشه زاهد! چې خيال سر پورته کړو
ستا له ځوابه خو سوال سر پورته کړو

محبوبې ستا قامت به څنگه وينم
ستاسو د کور رنگ ديوال سر پورته کړو

زه به هم خپل جنون رااوپاروم
پيره! چې تا کښې جلال سر پورته کړو

د يوې لحظې د انتظار وعده دې
زر ځله ماته شوه کال سر پورته کړو

دا څوک په هغه بام ښکاره شوه پرېشان!
که له کوم غره نه هلال سر پورته کړو

27.11.16

کبر خو دې زده دے

خدای خبر دلبرې که په ژوند به زما هېره شې
کبر خو دې زده دے چې له نازه په ما تېره شې

کبر خو دې زده دے چې خدا کوم په سترگو کښې
بيا دچا مئن د زړه سودا کوم په سترگو کښې
ته په دې بيوپار کښې وائيم نوره هم ماهېره شې
کبر خو دې زده دے چې له نازه په ما تېره شې

کبر خو دې زده دے چې خپل خيال څنگه سندرې کړم
ژوند نغمه نغمه شي چې ته جوړه يوه سندرې کړم
پت يم خوشحال لاس په دعا يم چې شاعره شې
کبر خو دې زده دے چې له نازه په ما تېره شې

کبر خو دې زده دے چې خواره کړې خپل زلفان څنگه
څنگه گرفتار کړم بي دلان او مئنان څنگه
هسې نه وړې چې پخپل دام کښې چرته گېره شې
کبر خو دې زده دے چې له نازه په ما تېره شې

کبر خو دې زده دے چې پرېشان نه مروړه يې
ته د خپل شاعر شاعر جانان نه مروړه يې
رايې د زړه کورته چرته بيا گلې د خېره شې
کبر خو دې زده دے چې له نازه په ما تېره شې

په نظام کېنې زه وره شان پېمانه يم
 په وسعت کېنې د ورې شگې سینه يم
 زه که هر څو د رنایو چینه يم
 د طواف په دائره کېنې په سجده يم

زه گرمي د شرق رگونو کېنې پېدا کړم
 د منزل اتهه قدمه زر پورا کړم
 د تيارې نه د رنایو قيصه رښتيا کړم
 په هر لور ښکارم مدام سپينه برېښنا کړم

دا بلبل چې په سحر کېنې نغمه خوان دے
 له فطرته چې شبنم په گل پرېشان دے
 دا زاهد چې د جمات په لور روان دے
 هر وجود کېنې تاباني زما د آن دے

.....

21.12.16

لمر

له مشرقه بهارونه زه راوړمه
 په هر لوري سره گلونه وشيندمه
 درنایو وزر خواړه کړم ولونه ولونه
 زه د ژوند د سبابا زیری ، امېدونه

که هر څو يم په وجود کېنې سره اورونه
 دا د سرو لمبو خراب مست طوفانونه
 خو په زمکه کړمه بل سپين مشالونه
 لکه شمع ځان کړم ويلې غرونه غرونه

دا زما په رنایو کېنې بوټي پيايي
 هر څو روح له دې پراوه ژوندون بيايي
 د دنيا په دې باغونو کېنې ځان پيايي
 بس زما سره خو دا خويونه ښايي

تاد خيال په لاسو ونيو ماته گل
ماهه وټومبه کمځی کښې تاته گل

د وختونو موسمو نه دي بدليري
چاته لاس کښې ازغي ورکړي چاته گل

د ژوند لارې په ازغونه بنائسته کيري
راشه وکره اشنا بېدياته گل

ده دنيا په ثنويت باندي ولاړه
وي رښتيا د هر ازغي وشاته گل

پسرلي شو په هر لوري سبزه زار دې
دلته گل او هلته گل هر خواته گل

راشه ښځه په دې خاوره کښې تخمونه
چې زرغون شي زېر او سره سباته گل

زما کار شو کول نه دي د سرو گلونو
زه پرېشان خوتل پرېرېدمه بياته گل

10.01.17

د خاكي آدم وجود

د خاكي آدم وجود کښې دا رازونه نـوراني
په هر تار کښې يې پېښلي صفتونه رحمانی

دا خبره قدرتي دا لفظونه الهامي
اوازونه غېباني کيفيتونه وجداني

دوه رڼې سترگې چينې پکښې حجم دريابي
په دماغو کښې پراته عالمونه طوفاني

پاس تر عرشه رسېدل دا په يو قدم بېخي
رازونياز د کوه طور بل خواه تخت سلېماني

دا جلال عمري دا جمال يوسفي
دغه مټې د خالد دغه توره د علي

سپين مخونه ائينې انگي سره گلابي
نرې ملي، شونډې زلفان پرېشان حسن نسواني

5.1.17

روان له جنگه
له وطن لرې
خونه يې ښه
کنډې کېرې
واړه بچي يې
له يرې ژاړي
مورکي شهيده
ورک بابا غواړي
په وير اخته دے
انسان خفه دے

چرته زندان کېنې
د جنگ مېدان کېنې
په خوب وده مې
په بيابان کېنې
لاس پښې تړلي
سترگې يې پټې
سلگي وهينه
له دنيا ځينه
څه يې گناه دے
انسان خفه دے

انسان خفه دے

انسان خفه دے
سترگې غمژنې
له اوبسکو ډکې
لاس يې په زڼي
په ماتمونو
گډه په ويرونو
ځورول کيږي
ژړول کيږي
خفه خفه دے
انسان خفه دے

په چارو غوڅ دے
نور پرې تبغ پخ دے
په گولو مړ دے
څنگه خړ پړ دے
چرته لاش لاش دے
چرته پرې لاس دے
کله يې سر غوڅ
څه دلخراش دے
ذره ذره دے
انسان خفه دے

مړې دې راپاڅي د ژوندو په غم دې وژاري
مړې اوبښکې دې توي کړي مړې پرېشانه! سم دې وژاري

بيا دې روڼ سحر شي د فطرت په رنگينيو کښې
سور گلاب دې وخاندي او سپين شبنم دې وژاري

دا د بت پرستو مايوسي هم د ستايلو ده
نور خو دوي پوهيږي نه خو خوار صنم دې وژاري

ای د وخت قاضي! ستا د انصاف په تله سترگي دي
نه چې مظلوم بيا وژاري غواړو گرم دې وژاري

مونږ به يې فتوي په خان د قتل بيا حق وگڼو
شېخ دې لږ مسکې شي او يا پتې مېهم دې وژاري

اووايه پرېشان ته يار دې لارو خو بيا راباشي
هسې نه ډېر وژاري رېباره کم دې وژاري

18.01.17

خدايه مړ کيږي
انسان درديږي
په خپل شناخت يې
زړه ډېر بديږي
خوړول کيږي
ژړول کيږي
ستا کرم غواړي
وتاته ژاري
دستا بنده دې
انسان خفه دې
.....

17.01.17

وجودونه وو په لار باندي روان وو
دوه ځانونه وو په لار باندي روان وو

عاشقان يې لکه وچ خشاک ايرې کړل
سره اورونه وو په لار باندي روان وو
خوب مې اوليد چې قاتله ستا وکورته
غوڅ سرونه وو په لار باندي روان وو
سم بسونه وو چې دوي پکښې سواره وو
محلونه وو په لار باندي روان وو
دستائلو قامتونه وو واعظله!
چنارونه وو په لار باندي روان وو

د پرېشان همنوانه وو ستا يادونه
مست غمونه وو په لار باندي روان وو

7.02.17

د خدايي تصوير

دا ورې نــــازکې شــــونډې
دا معصــــوم تــــت آوازونه
په وړو نــــازکو شــــونډو
د ادې بابــــا نومونه
دا وارې نــــازک مخونه
دا وارې وارې لاســــونه
دا ورې د مرغکــــي پښې
دا بــــې ځايــــه قدمونه
دوه ورې ســــترگې اي ربه!
د مــــورکي دوه جنتونه
په دې ســــترگو کښې ژوندونه
په دې ســــترگو کښې خوبونه
دغه لوېشــــت وړه ســــينه کښې
دا اومــــه اومــــه زگونه
د پيشــــو معصــــوم خويونه
د هوســــي پشــــان غورونه
د پرېشــــان بابــــا خبرې
بس چې ختمې په دې کړونه
که د خــــدای ديدار ارمان شو
د خــــدایي تــــویر مــــې اوليد

23.01.17

د هوسۍ کورته به ورشم
 مشغوله به ورسره وکړم
 بل زه هم کورته راغلي
 خه د ډېرې مودې پس يم
 د وختونو په درک يم
 د ډوډۍ په تکل ورک يم
 په دې خيال کښې ومه تلمه
 خپل نظر راځنې ورک وو
 خه يادونو وم اخيستی
 خه وختونو افسانې وږم
 د خپل ځان سره اخته وم
 د گربوان سره اخته وم
 چې مې پښه کله تيندک شوه
 لږ په هوش شوم رابېدار شوم
 يو خواه بل خواه مې نظر کړو
 چې لږ پورې خواته گورم
 ,, ما دغره هوسۍ غوښتلې
 چې د خيال په هوسۍ پېښ شوم ,,
 نو زار وينم چې خه وينم
 دواړه سترگې که کړم پټې
 هم نو بيا يې له ښه وينم

افسانوي خيال

يوه ورځ په روڼ سحر
 تېرېدم په يوگودر
 هغه کنده کنده لار
 هغه کانې کانې غرونه
 توپک لاس کښې ښکار په نيت
 وم روان په حقيقت
 يوه چهتری راسره لاس کښې
 يو دوربين مې وو په غاړه
 داسې خره غوندې ورځ وه
 په آسمان توره وريځ وه
 چنارونه په گډا وو
 شنو ممانو وې سندرې
 نرمه نرمه شان هوا وه
 ډېر دلرې تندرونه
 غورځېدل سپينه برېښنا وه
 خو زه بيا پخپل نيت ټينگ وم
 تلمه لار مې لندوله
 زور ناستې مې يادېدلو
 ما وې لږ به ياد تازه کړم

چې لږ نور هم ورنيزدې شوم
 نو يو بوټي ته تكيه شوم
 دوه غوږونه مې څلور کړل
 دوه مې نور هم په ځان پور کړل
 واپي
 جانانه نن خو راخطا شې
 او چې لمدۀ خوشته دې غېږې ته درشمه
 ما وېل دومره زړگي مۀ خوره
 دا ارمان به دې پوره شي
 دا کيلې مانې دې ختمې
 دا ميئن زړۀ به دې سوړ شي
 پۀ ديدن دې زړگي موړ شي
 د خپل خيال پۀ لمن نغښتې
 له د ځان سره اخته وه
 د يادونو د عمرونو
 د جانان سره اخته وه
 ناکهانه مې ورتپو کړۀ
 ما وې دا څۀ وايې څوک يې
 دواړه سترگي مې يې پتې
 څۀ پۀ خپل نري څادر کړم
 وارخطا شوه بورنېدله

يوه سپوږمۍ پۀ بام ولاړه
 دځوانۍ پۀ بام ولاړه
 د وطن پۀ کوه کاف کېنې
 ښاپېرۍ پۀ بام ولاړه
 کله کله پۀ سندرو
 کله کله پۀ خبرو
 کله يار ته دعاگانې
 کله مستې ښېرې وړانې
 د ديدن يې ارمانې ده
 پۀ سرۀ اور يې زندگي ده
 د نظر د سوال لمن کېنې
 د دې برخه جدايې ده
 نو ما ځان کړو ناخبره
 پت يې بل لورته روان شوم
 د هوسۍ پۀ ښکار پښېمان شوم
 پۀ دې وخت کېنې باران راغې
 ما چهترۍ کړله راخلاصه
 تپولې ترې هم لمدې شوے
 د خوښېدلو هم خطرۀ شوه
 خو ما هم توکل وکړو
 پۀ مزه مزه ورتلمه

ما به خود هم ته ليدلې
 دا خبرې مو کولې
 چې باران هم په شپږو شو
 د چهترې نه قيصه لاره
 د رلي باران شورو شو
 ټول وطن اوبه اوبه شو
 فضا يخه شوه ساړه شو
 ما وې څه بس دې چې درومو
 گني زړونه خو مو نه ځي
 خو څه وکړو مجبوري شوه
 دا سيلې هم راشروي شوه
 خو لېواله د ديدن وه
 په ديدن نه مړېدله
 بس اخبر يې مجبوري شوه
 ځنگېدلې په مړو غړو
 راغله څنگ ته لاس يې راکړ
 بس روان شوو تللو تللو
 چې د کلي خواته راغلو
 ماوې بس دې رخصت راکړه
 مړې مړې اوبښکې يې راتوئ شومې
 زما زړه يې هم راکړه
 هغه خپل کوره ته لاره
 پرېشان خپل کلي ته راغلم

چې وړه سپينه خولگي يې
 بس ژاړا ته جوړېدله
 لويته مې ترېنه لرکړه
 ښکلې سترگې يې ښکاره کړې
 له مېرې مېرې کېدلې
 څه په سپينو سپينوگوتو
 يې څه رو رو سولولې
 چې يې اوليدم توبه شه
 سره غوتې په غره کښې واه شه
 ,, وې دا ته يې , دغه ته يې ,,
 په تعجب سره يې اووې
 ما وې زه يم ستا جانان يم
 ما وې زه يم ستا ارمان يم
 په جامو کښې نه ځانېدله
 په ديدن نه مړېدله
 د وصال تندې اخيستې
 له فراقه جل وهلې
 وېل يې دلته څنگه راغلې
 بيا دې څنگه اوليدمه
 ما وېل ته خو بس سپورمې وړې
 پاس په بام چې ځلېدلې

بيا به شي فضا ټوله خوشبو خوشبو
هر نفس به وموسيرې بيا

شي به رواني پېدا سيندونو کښې
شني ويالي به وبهيري بيا

بيا د شنو پټو په غاړو غاړو کښې
شنه غانتول به وتوکيري بيا

شي به د وحشت گرېوان تنې تنې
لاس به ورته ورسيرې بيا

وريځې به د امن په وطن راشي
لوی مولا به ورحميرې بيا

دا چې د سپرلو سندرې اوواپي
خوان پرېشان به وتوانيري بيا

21.1.17

دا چې سپرله وغزيرې بيا
شين خادر به وغوريري بيا

بيا به دا زړې مېخانې خلاصې شي
مست رندان به وځنگيرې بيا

شېخه! که يې مړه مړه درته وخنډل
پته به دې اولگيرې بيا

يخ شمال به اولگي نرې نرې
يخ باران به اوريرې بيا

امن ازادي د ژوند رنگونه دي
ياره که څوک وپوهيرې بيا

حق د تبسم دې هر مخ ومومي
نه چې چرته وژايرې بيا

د نمرود سرکشي

يوه ورځ رب اووې د مرگ وفرشې ته
 چې دهيان كړه د عبرت ډكې قيصې ته
 ستا په كار كښې خو روحونه اخیستل دي
 د ژونديو د ځانو قبضه كول دي
 وايه رحم دې په چا دې دستا شوم؟
 چې دې روح ترې اخیسته ، زړه دې پرې سوره؟
 دې ځواب وكړ چې زړه مې ډېر پرې سوزي
 خوله حكمه ستا ، زما سر كله خوزي
 رب ترې بيا وكړ تپوس چې مگر وايه
 چې دې زړه پرې رقيق شوم هغه بنايه
 فرېښتې د مرگ تسليم كړه چې اې ربه
 يوه قيصه خوشته چې ډېره ده عجبه
 يوه ورځ د سمندر اړته سينه كښې
 يوه كشتي كړله موجونو په ولقه كښې
 ستا په حكم مونږ كشتي ذرې ذرې كړه
 زندگي مو د نفوس خاورې ايرې كړه
 خوله دې چې پكښې دوه نفوس شول پاتې
 يوه مور او بل يې زوی سپېره ميراته

كله كله خو جام پورته شي له خونده
 ساقي هر وخت خو مستي وي او نه تنده

دا ته مرگ يې او كه ژوند قيصه كړه سپينه
 چې نارې در كښې د مرگ اورمه ژونده

د دې دور د انسان غمژنې سترگې
 د دې دور وجود دل د وخت په ژرنده

دومره تنده خو مې شته چې دې ترمه
 گني اوس به دې دا ټول وچ كړمه بنده

خدای كړي مينه د انسان سره پرېشانه!
 له سل مياندو نه هم ډېره په څو چنده

دوی چې دواړه په تختی د مرگ سواره وو
 په ساحل له سمندر په واتنه وو
 په نجات مې چې د دوی شو زړه خوشحاله
 بیا فرمان وشو له لور د لم یزاله
 چې له مور نه یې روح واخله او دا پرېږده
 دا ماشوم بچې یې بېرته تنهها پرېږده
 ستا په امر مې روح واخیسته له مور
 او ماشوم بچې ژړل په زوره زوره
 په دې وخت کښې چې زما په زړه خه تېر شول
 هغه هر خه خدایه تا وته برخېر شول
 ستا له حکمه روکشي شي خوک کولې
 د قضا فېصله ما په زړه منلې
 ما چې کوم غم برداشت کړه هغه وخت وو
 د ماشوم بېکسي خدایه د ده بخت وو
 له مې اوس د درد منظر له خیاله نه خي
 هغه سوز مې د نظر له خیاله نه خي
 الله اووې چې اوس واوره عزرائیله!
 اوس د دې ماشوم قیصه ښه له تفصیله
 ما اوبو ته حکم ورکړلو د وړلو
 چې دا یوسی وخنګل ته د سرو کلو

چې سوسن وي او رېحان وي خوشبویې وي
 دا چې چرتنه د خوړو اوبو چینیې وي
 ما نازل کړل پرې بې شمېره نعمتونه
 په دې باغ کښې د مرغو سل اوازونه
 د نسرين په بسـتره د ده خوبونه
 بلا چرتنه کښې خفگان مصیبتونه
 بیا مې لمر ته حکم ورکړو چې ای لمره!
 چې شغلې دې تېزې نه کړه شه خبره
 بیا مې اووې چې هوا رو پرې چلېږه
 وریځې ته هم تر هغې مه پرې ورېږه
 تندرونه د اسمان مې هم خبر کړل
 خزانونه مې بهار ته برابر کړل
 ما د پرانګه شیده ورکړلو پرې خوان شوو
 دا ماشوم بچې پرې هسې پهلوان شوو
 چې یې وخت شو د شیدو د پرېښودلو
 بیا مې امر کړ جنات ته په وئیلو
 په اسرارو یې خبر د پاچاهي کړی
 ده ته ژبه هم ورزده ښه کړندی کړی
 ما د ده پرورش وکړو بې مثال
 لکه خنګه چې هر کار کړم د کمال
 عنایات زما په ده باندي بې شمېره
 بې اسبابو زما لطف مهرباني ډېره

الله اووې چې اوس واوره عزرائیله!
 اوس د دې ماشوم قیصه ښه له تفصیله
 ما اوبو ته حکم ورکړلو د وړلو
 چې دا یوسی وخنګل ته د سرو کلو

سبا تک دے

نن یو دلته په بل لوري سبا تک دے
خه چې یاره ښه وشوري سبا تک دے

نن دې یار رانه مخ نه پتوي خلقه
نن دې ښه ښه راته گوري سبا تک دے

په اوښانو باندمه کتې کوري بار دي
خبر نه یې راشه وروري سبا تک دے

بس دې خدای دې شه په لوري سبا تک دے
بس دې خدای مې شه په لوري سبا تک دے

که ازغي خوک د پربشان په لار کښې کري
که خوک سره کلونه پلوري سبا تک دے

مگر ده ناشکري وکړله مردود شوو
عزرائيله! دا بچې لارو نمردود شوو
ارادې يې خطرناکې شوې بل لورته
ابراهيم خليل الله اچوي اور ته
بس پکار ده چې د خدای د قدرتونو
شکر په يې کړو ادا د نعمتونو
چې له مال او له دولت او له منصبه
مونږ مغرور او سرکش نه شو په دې ژبه
گني هم زمونږ انجام به د مردود شي
دا دنيا هم اخرت به مو بې سود شي
داسې نه چې د الله له نعمتونو
سرکشي واخلو او راشو په جنگونو
ورنه حشر به زمونږه خطرناک وي
دگناه گناه عذاب به مو دردناک وي

/2/2017

همت

هر يو غم ته سينه ارته لکه غرکا
گزارونو ته د وخت خان برابرکا

خوانمردي خان کښې پېدا کا ای پښتونه!
د بابا شمله بیا نېغه پخپل سرکا

پېنځه گوتې هم وجود د موتې مومي
خاڅکی خاڅکی گوره هم جوړ سمندر کا

چې همت او تخلیق دواړه سره یو شي
په کېمیا به د وطن کاني سره زر کا

ژوندون ډک لکه کړاوونو دې پرېشانه!
د همت په خوی خپل زړه ورته د غرکا

مړه کوشش کښې چرته ده کامیابي!!!

یوه ورځ مې
خپل د پینځو میاشتو بچي (رومي)
په غېر کښې نیولې
نیردې په سپین دیوال یې
چې خپل تت عکس ولید
هغه کوشش وکړو چې
په وړو ښکلو گوتو
خپل عکس ونیسي خو
بلا شو چرته کامیاب!!!!!!

يوه چغه د ژوندون شو
 انقلاب شو يو بدلون شو
 خپل حالات بدل کړو خپله
 د اټک نه تر کابله
 پښتانه خپلو کښې خپل کړو
 هله ځئ چې څو منزل کړو

خپل خوشال اېمل خان ياد کړو
 اعتماد زړو کښې اباد کړو
 د جمال ډېوت مړ نه شي
 د جلال ډېوت خړ نه شي
 شمع بله د محفل کړو
 هله ځئ چې څو منزل کړو

3.11.2007

منزل

هله ځئ چې څو منزل کړو
 د منزل په لوري زغل کړو
 يو مقام ته ورسېږو
 خپل مرام ته ورسېږو
 چې منزل منزل منزل کړو
 هله ځئ چې څو منزل کړو

وي که غرونه دريابونه
 که سيندونه طوفانونه
 که هر څومره فاصلې وي
 که ساړې وي که تاودې وي
 بس په پاک الله توکل کړو
 هله ځئ چې څو منزل کړو

د ژوندي ضمير خاوند شو
 چې يو متهې يو مړوند شو
 چې دا بغض کينې ختمې
 کړو دا ټولې لانجې ختمې
 چې دا خپل وطن موکل کړو
 هله ځئ چې څو منزل کړو

وحشته!

زما په شونډو له بلا بلا سوالونه پراته
 وحشته! دومره زر مې روح له وجدان مۀ تېښتوه
 ما خو د وخت په سرو غرمو کښې دي ورکړې وينې
 د ژوند سپرلي مې په لمبو د هجران مۀ سوزوه
 زۀ لکه ذرد ځم د يوې څړيکې نه تر بلې څړيکې
 تۀ مې پښو کښې زولنې د جنون مۀ شرنگاوه
 پرېبرده چې زه لکه د څړيکې پشان پت بهېرم
 تۀ مې د اوبښکو نه تصوير د لمبو مۀ جوړوه
 زۀ د ژوندون په گرمو چغو کښې يوازې خوبښ يم
 وده پښتون د بې غمې د خوبه مۀ وينښوه
 پرېبرده چې ځم پخپله مخه خپل منزل ته ځمه
 د وخت زلمی د طوفانونو څخه مۀ يروه
 زۀ ابدالي ، ميرزالي خان يم داسې نور وگوره
 پرون ياد کړې سبق دومره زر زر مۀ هېروه
 پرېبرده چې زۀ په مسته وينه خو جملې وليکم
 بيا په تاريخ کښې د پښتون تبرقيصې وليکم

مونږه د دوران سترگې ليدلې دي
 سرې مو د ارمان سترگې ليدلې دي

زه وم په ژړا او ژړېدم پکښې
 بيا مې د خپل ځان سترگې ليدلې دي

باده سلا بې مې شه په سترگو کښې
 تا خو د جانان سترگې ليدلې دي

نن چې د سپرلو سندرې وايو مونږ
 مونږه د خزان سترگې ليدلې دي

دا چې يې وړې سترگې پرېشانې دي
 دا يې د پرېشان سترگې ليدلې دي

5/2/2017

د خپل همت په ژوندي خيال کړم راژوندي قامونه
 د ژوندي فکر په جامه کښې ورته ساه اوبابنم
 د قام د هر زلمي د زړه نه مايوسي لرې کړم
 د امېدونو د سحر ورته رڼا اوبابنم
 دا د باروتو په لوگو د وطن سوې تصوير
 د شنو باغونو د سپرلو ورته ښکلا اوبابنم
 د وطن نجونو د نظر نه ورکه شوې مينه
 د سور سالدو د تصور خوب ورته بيا اوبابنم
 د نوي ژوند د تبسم نه ناخبره ځانگې
 د ژوند په ښاخ د موسېدو ورته نڅا اوبابنم
 لمر د مزدورو يتيمانو په سر اور بل کړم
 زه ورته سيوري د خپل سر لکه بابا اوبابنم
 پښتونستان خو د اېشيا د وجود زړه باله شي
 پرېشان! پښتون ته به اخبر دغه وينا اوبابنم
 تاريخور قام يو پاتې نه يو خو همت پکار دے
 خپله کښې يو مټي کېده دي محبت پکار دے

پرېبرده چې ځم پخپله مخه سمې غرونه وهم
 د خپل منزل په تگ و دو مرام ته ورسېرم
 زه چې د خپل بابا د تورې او قلم مېدان کښې
 خپل پښتانه خپل ديوانه خيالونه اولرېږم
 زه خپله چغه نن د ژوند د وير نړۍ کتاب کښې
 لکه بلبل د گل په شونډو باندي اوچغېرم
 هر چاله ورکړمه احساس د انسانيت د خاطر
 د هر چا زړه کښې د هر چا په درد کښې اوخوږېرم
 لکه شپېلۍ په خيالستان کښې د خپل سوز وگداز
 شور شم په خپلې ورکې مينې پسې اونرېرم
 غږ اوکړم زه د مورې مورې هر موره ويښه کړم
 د بابا غږ سره د هر بابا زړه اوسوزېرم
 دا چې وطن په هره لار راتوکېدلې ازغې
 د دې ازغو په څوکو زه لکه گل اوغوږېرم
 د شعور څاڅکې د خپل قام په زور کتاب پرېوځم
 د وير نړۍ کښې د تاريخ يو نوی باب پرېوځم

د مولانه عبدالقادر خټک په کلام زما تضمین

نابودي د خزان راغله د گلشن په گردون هسې
لکه یار ستمگري کا په داخل د لړمون هسې

دا خوزه دستا په عشق کښې په دوه رنگه څرگندېرم
گني ښه دي په ظاهر کښې درون هسې بیرون هسې
دا د ښکلیو ناداني ده چې غرور کا پخپل حسن
چې ئې خط په مخ زرغون شي د ښائست دے افسون هسې
وعده مة وکړې دلبره چې یوځل پرې بیا څوک خوار شي
خوب د سترگو مې تاله شو د زرگي مې سکون هسې
لکه څنگه چې دے ورځې نن د شپې لمن نیولے
د خوښی دے د غمونو سره یاره تړون هسې
د سبا په طمع ناسته په نیمگړې سبا نشته
لکه نن په تېرېدو دے پرون تېر وو پرون هسې

ستا وشعر ته ئې شعر اووې په پښتو عبدالقادره!
په پیرغر کښې هم پیدا شو دا دې بل یو پښتون هسې

10/1/17

چې بې سببه مې قلم پورته کړو
له ډېر کرېبه مې قلم پورته کړو

خود د مکتب خاوند خلاف د قلم
له دې مکتبه مې قلم پورته کړو

لارې وے نورې د اظهــار دپــاره
د شعر په ژبه مې قلم پورته کړو

د چا تقلید ته مې اونــه کتلــو
له خپل قالبه مې قلم پورته کړو

خدای دې زما مطلب پورا کړي پرېشان!
چې بې مطلبه مې قلم پورته کړو

23/12/16

تريو جهان ئې گوره بل جهان دے هسې لوی
دا خکله چې بې شکه د دۀ شان دے هسې لوی

په دې نظام کښې شته دي د قامت لوی وجودونه
په زمکه لکه مونږ ته چې اسمان دے هسې لوی

ژوندون ددې دنيا خو لکه ډېرې شپې او ورځې
د ژوند هغه دنيا کښې خويو آن دے هسې لوی

ازل نه تر ابده د آدم نه تر دې دمه
د خدای تر تصویره دا داستان دے هسې لوی

کارونه دي د عقل يه د ډېر جنون پرېشانه!
انسان چې څومره رسي تر خپل ځان دے هسې لوی

ولے ته ماپه دې قصه آشنا حېران پرېردے
دا زۀ او ته خو لکه ځان يو چې ته ځان پرېردے

خندې دې لمدو زلفو ته ورکړو بيا محل ته لاړې
خپل خوار مئن په نيمه شپه کښې په باران پرېردے

خواهش مې وو چې يوسم يارته نن دگلو امپل
خوار شې غربته ته په زړه باندي ارمان پرېردے

زما جانانه ته به مالکه جانان پرېردے
وطن جانان دے ته چې خپل وطن جانان پرېردے

په دې به خوښ وے چې خپل حسن په پلو کښې پتې کړے
که په دې خوښ ئې چې پرېشان ځان ته حېران پرېردے

په نرګس پسې بيماره لونگينه
ای زما زړګي څه څواره لونگينه

سم ځنگيرمه په لاره لونگينه
ستا د سترګو له څماره لونگينه

خبر نه ئې ای زما ياره شپږينه
لاس اخیستي مې له کاره لونگينه

يارانه راسره وکه غمړنګه
زندګي مې شوه بې ياره لونگينه

جولي ډکه ئې دکلونه گلرنگه
پرېشان راغی له گلزاره لونگينه

چې طلب ئې کوي دا حق دهغو دئ
د جمال کور د جمال د لپونو دئ

د ژوند مست سمندر بل چرته بهیږي
دا دنیا خود مرګ کور د مېلمنو دئ

که هر څو ئې ده کوڅه دکلو ډکه
د دلبر کور ته مزل په سرو ازغو دئ

ستا پرده کولو ډېرې پردې لړکړې
ښکاره مه شه که دې مخ پټ په پردو دئ

له نظره سبر کال مه یربړه ياره
پرېشان کړې تاته کور د سپلنو دئ

ای وایه تر اوو آسمانو بره سمندر
بهېرې روان چرته یې بې سره سمندر

ته نه هېڅ بهر د یوې ذرې تر سښې کله
هر خو د تصور ځنې بهره سمندر

دستا په سښه کیږي مزلونه د پېړیو
د خپل وجود په تال کښې ای ژوره سمندر

ته مسته رواني ئې په جهان کښې د نورو
ته نه ئې په کوزه کښې سمندر سمندر

پرېشان دې لاهو کړې نن د کف په سمندر کښې
د دغه کفیت نه ناخبره سمندر

21/5/17

مرگی خو حق دې چې مرگونه نه و
ژوندون بخیل وې چې قتلونه نه و

دغه لاسونه په نکریزو سره و
په وینو سره دغه لاسونه نه و

تورسری ښکلې په خالونو ښکاري
پرې دا د ظلم پرهارونه نه و

دا مرغکی خو د الله ثنا کړي
مات ئې ښکاري دا وزرونه نه و

د هر ژوندي په غم پرېشان دې پرېشان!
چې ئې نیمگړې ارمانونه نه و

2017

راځی چې بېرته انسانیت معراج ته ورسوو
لکه باچا ئې چې خپل تخت و تاج ته ورسوو

په دین کښې شته د هرې نوې خطا خپله سزا
نه چې مونږ هر ځنځاړه زارو ته ورسوو

د خپل ، پردې د بڼه او بد سترگو ته اونه گورو
خپل خبر ښېگړه مونږ غریب محتاج ته ورسوو

ای نړیوالو بس راځی چې په یوه خله شو ورته
په زور د امن د جنگ راج تاراج ته ورسوو

پرېشانه! مونږه د قاتل په باب غندنه وکړو
د مقتول غبر د نړۍ هر سماج ته ورسوو

د خیال مانۍ دې چې نسکورې نه شي
ور د توبې انسانه! پورې نه شي

د دولتونو وریه نفسه زما
له وجود دا لمبې درپورې نه شي

دا زه او ته چې پکښې مسست گرځېدو
د دې گلشن علامې نورې نه شي

ترهغې زلفې به ئې غورې نه شي
ترخو چې دا خڼې ئې سپورې نه شي

په رڼا ورغ میدان ته راشه اشنا
په تورو شپو پرېشانه! توري نه شي

شېخ ته!!!!!!

شېخه دا ستا د خلوت د جنتونو قيصې
دغه د حورو د غلمانو د خوبونو قيصې
دا د خيالي جنت د شرابو د سيندونو قيصې
محض ستا د زړه د خوشحاليديو دپاره ښې دي
خو!!!!!!

خو د جلوت د ژوندانه په سره ميدان کښې
د انسان د هستۍ د زوال او ظلمتونو قيصې
او د معصومو شونډو د ژړا
د تورسړيو د بېوسۍ او فريادونو قيصې
ستانه ستا د خيال جنت
ولې نه کړو هېر توبه!!!!!!

2017

ما چې سم گرانه دستا محبت کړې
هر ستم ته مې ژړا د منت کړې

راز د مينې مې رښتيا چې پټ ساتلې
که اقرار د محبت مې جوت کړې

که هر خويم د خلوت په اندرون کښې
تماشه مې د بېرون د جلوت کړې

ما خو تش لتانه ست کړې دې ښکليه!
ما چې کله هم دستا خخه ست کړې

دا کوم باد دې اي پرېشانه! رالوتې
چې مشال د محبت ئې دې تټ کړې

2017

بيا مغني چې په نغمه د سحر لاس کړ
خورمن زړه مې په ثنا د دلبر لاس کړ

د حرم پيران بيا رقص جمعيت کا
د وحدت اثر ئې بيا په ځيگر لاس کړ
نوي څه دي دا زما په سره جنون کښې
په شکر و دې د شونډو څوگر لاس کړ
ما په دومره بېدردي وو کله څښلي
تا پرې شپڅه نن زمانه بهتر لاس کړ
ستا د خيال په سيند مې کله زړه اوبه څښي
ساقې ما د يار د عشق په بحر لاس کړ
دا چې برنند دې شول بانه ته څه پوهېرې
تورو سترگو دې اشنا په خنجر لاس کړ

بلبلانو په گلشن کښې نغمې بس کړې
خوان پرېشان چې په نغمه د هنر لاس کړ

راشه ملاجانه! د جنت قيصه يوخواته کا
غور دې د دې دور د انسان څو روژپاته کا

وېش د غريبانو د حقونو درته گران شولو
پاخه ای غټ خېټيه! خو نيم ځانته او څه ماته کا

ما سره دې ژبه د نن کړې وه په سرو شونډو
خله مې د نن راکړه د سبا قيصې سبا ته کا

دا زمانه کله د رازونو جهان پېژني
سر دې سلامت شه چې خلوت قيصې بېديا ته کا

راشه ای پرېشانه! چې جوت راز درته اوبښايم
غم د عقبا واخله د دنيا کارونه شاته کا

زه خپله نشه لرم زه سرې سترگې پښتون يمه
تورې سترگې هم لرم هم شنې سترگې پښتون يمه

ما ډېر څه زده کړي دي د وخت د ناکړدو څخه
نن سبا يو دوه څلور زه درې سترگې پښتون يمه

يو خوا مې جمال گوره او بل خوا مې جلال گوره
ښکلې يم ښاغلي يم او مې سترگې پښتون يمه

دا خو بلل شوی يم زه په پردو څلو باندي
بد بد راته مه گوره زه ښې سترگې پښتون يمه

زه پرېشان محسود يمه ، زه محسود پښتون يمه
زه که بدل شوی زارې سترگې پښتون يمه

20/9/17

اشنا مونږ په کيرو لارو هم سم کوو منزل
همپش روان روان وو ځکه کم کوو منزل

يو څوک د حسن لمر راته د بام څخه راگوري
ته څه د لارې مله! مونږه کم کوو منزل

مونږ ستا په شاني شېخه چرته هسکه غړی وړې شو
چې خم وڅمار نشته ځکه خم کوو منزل

همته! منزلونه په منزل باندي لنډيري
منزل قدم قدم دے که قدم کوو منزل

د دور د انسان غمژنو سترگو کښې پرېشانه!
غمژن غمژن له درده لکه نم کوو منزل

10/9/17

روماني غزل

سره ښکلې ځواني دې د ليدو سره جوړيري
ځوان ځوان انگي دې د کتو سره جوړيري

هر څوکه جانان مې د شپېتو شو خو جانان دې
نه به وایم دا چې د ویشو سره جوړيري

خاڅکي د کښېن دې د بانو نه خاڅېدلې
غونډه منډه خلې دې د غورو سره جوړيري

یه پښتنې تا چې له ساړې چينې راوړې دې
ډک منگې دې واخلمه د څکو سره جوړيري

دا چې ما پرېشان درته په لاسو کښې نيولي دي
دا د خيال گلونه دې کمڅو سره جوړيري

26/9/17

چې نه په ټول وو نه په ټله پوره
نن هغه څوک شول سل په سله پوره

د الله ذات دې تل تر ټله پوره
غريب انسان دې چرته کله پوره

هر يو تعمير غواړي همت لاليه!
نه به شي چرته هېڅ پخپله پوره

چې د ازغو لښکرې تاو شوې درنه
اوس په رښتيا شوم زېره کله پوره

د کلي خلک وو ټول غور پرېشان ته
خوار شي غزله! ته شوې څله پوره

24/9/17

کلام

حضرت سلطان باهو

(فارسی)

منظوم ترجمه

پښتو

پرېشان محسود

ببازی عشق میبازم دل و جان رافدا سازم
بدم منصور می نازم خود را فدا سازم

زه د عشق په سر بازی کښې د خپل ځان ځنې تېرېږم
د منصور غوندې په عشق کښې پخپل ځان باندې نازېږم

عجب وقتیست ای یارانو اگر باشید غمخواران
شوید آگاه دلداران که من خود را فداسازم

دا لمحہ خہ عجیبہ ده ، کہ خہ یی ای یارانو
شی خبر په دې خبره د خپل ځان ځنې تېرېږم

بزل ف یار دل بستم به بستن دل چنان مستم
دو عالم رفت از دستم کنون خود را فدا سازم

زما زړه د یار د زلفو اسیری کښې هسې مست دے
لاس وینځلي له عالمه د خپل ځان ځنې تېرېږم

ز درد دل چنان خستم زجان هم دست خود شتم
کنون از درد دل گفتم که من خود را فدا سازم

زه د زړه له درده هسې زخمی شوم چې اوس مرمه
اوس د زړه و درد ته وایم د خپل ځان ځنې تېرېږم

فدا سازم وگر باری سر خود را ببدلداری
چه خوش باشد نکوکاری که من خود را فداسازم

د دلدار په در کښې بیا یوځل خپل سر قربانوومه
خومره ښه به دغه کار وي د خپل ځان ځنې تېرېږم

2/1/17

کلام

علامه اقبال

(فارسی)

از دیر مغان آیم بی گردش صهبا مست
در منزل لابلودم از بساده الامست

دانم که نگاه او ظرف همه کس بیند
کرداست مرا ساقی از عشوه و ایما مست

وقت است که بگشایم میخانه رومی باز
پیران حرم دیدم در صحن کلیسا مست

ایں کار حکیمی نیست دامان کلیمی گیر
صد بنده ساحل مست یک بنده دریا مست

از حرف دلاویزش اسرار حرم پیدا
دی کافر که دیدم در وادی بطخا مست

سینا است که فاران است؟ یا رب چه مقام است این
هر ذره خاک من چشمه است تماشا مست

منظوم ترجمه پښتو پرېشان محسود

زه له مغان راغلم په تلاش ددې صهبا کښې مست
وم د لا منزل کښې په شرابو د الا کښې مست

پېژنم چې هغه هم د هر یو چا ظرف پېژنی
زه که خپل ساقی کړمه په ناز او په ادا کښې مست

وخت دې مېخانه چې د رومی دوباره خلاصه شی
ما پیران لیدلی د حرم په کلیسا کښې مست

کار د عقل نه دې د رهبر لمنه ونیسه
سل کسان په غاړه د ساحل یو په دریا کښې مست

نن ئې پیدا کیږي له خبرو د حرم قیصې
هغه د پرون منکر په وادی بطحا کښې مست

دا سینا فاران ده؟ که ای ربه کوم مقام دې دا
ټول وجود مې سترگې دې دستا په تماشا کښې مست

دا خو بس دنيا ده چې سپرله شي خزانونه شي
 كله روڼ سحر شي كله ړنگ تور ماښامونه شي
 كور كښې دچا شمع دچا خونه سره اوورونه شي
 څوك شي د پستۍ په رو دچا لوړ مزلونه شي
 لار د عقل واخلي څوك مجنون پرې گربوانونه شي
 څوك شي د امېد غلام د چا پوره خوبونه شي
 چاته گوهر خاوره چاته خاوره سره لالونه شي
 څوك معذور پېدا شي تر خپل ځان ئې طوافونه شي
 دلته د غريب په سر هم خاوره انبارونه شي
 بس دغه نظام كښې څه خبره څه رازونه شي

دا خو بس دنيا ده ، يوه ورځ به انقلاب راشي
 صورته اسرافيل به په ښه حكم په شتاب راشي
 غرونه به وړې شي په هر څه به تور سېلاب راشي
 هيڅ امكان به نه وي چې په زمكه بيا شېب راشي
 ورځ كښې د محشر ورځ به د هر چا حساب راشي
 وخت به د مولا سره د سوال او د ځواب راشي
 برخه كښې جنت د چا په حق كښې به عذاب راشي
 څوك به خوش قسمت څوك به بد بخت خانه خراب راشي
 مونږ له شفاعت له به نبی اکرم جناب راشي
 ژوند به سمندر شي كه صدی لكه حباب راشي

23/12/16

دنيا او قسمت

دا خو بس دنيا ده چې څوك كورته او څوك گورته ځي
 څوك د زمكې تل څوك د اسمان په لمن پورته ځي

دا خو بس دنيا ده ، څوك په بره پاس اسمان ته ځي
 څوك د سمندر سينه كښې څوك مېنځ د طوفان ته ځي
 څوك لكه مجنون خپره گربوان و بيا بان ته ځي
 څوك د مريخ لار واخلي او څوك سپوږمۍ جانان ته ځي
 څوك تش كهنډراتو او څوك ښكلي گلستان ته ځي
 څوك په خوب اوده پراته او څوك سر د كاروان ته ځي
 څوك پوله پټي ته څوك سحر وختي دكان ته ځي
 څوك د مرگ تختۍ ته د جلا د سره زندان ته ځي
 څوك د رب په لوري او څوك غېږمې د شېطان ته ځي
 گل په لاس كښې واخلي څوك توپك مرگ انسان ته ځي

والوتے کونترې په هـوا کښې
خلاصې کړې وزرې په هـوا کښې

مرگ به درپسې تر آسمان ورسې
واغونډې که زغرې په هـوا کښې

راغللو په زمکه پښې ئې کښودې
ووئې کړې خبرې په هـوا کښې

امن او سـپـر لـرـه جوړه راغلی دي
اووایه سندرې په هـوا کښې

لاړمه پرېشانه! مسافر شومه
لاړم لـرـې لـرـې په هـوا کښې

13.11.17

نن ئې پېمان د پېمانې کړم دے
خکه مې نیت د مېخانې کړم دے

دلته که تنگ کړم رباب دے خدایه!
هلته آواز هم تـوـرانې کړم دے

پوره تحریر د سر په وینو سور دے
پرې اثر خپلې سرنامې کړم دے

کـم د تنـزری آوازونه خکه
چې مې ارمان د ویرانې کړم دے

که کائنات ته وم په خیر پرېشانه!
ما تصـوـر د حېرانې کړم دے

12.11.17

بې زړه طبيب ته مې زخمونه د ښودلو نه دي
هو دې غريب ته دا حالونه د وئيلو نه دي

په هر صورت ئې ځان ته هره ناروا روا کړه
د شېخ خبرې دي که هر څو د منلو نه دي

دا کوم خويونه چې جانانه ته پرې فخر کوم
زما پښتون ضمير کښې هرگز د ستا ئيلو نه دي

رنگين گلونه په فطرت کښې تش گلونه نه دي
دا د جمال سيوري د هر چا د ليدلو نه دي

د خداى په گونگ مخلوق د رحم پېمانه پرېشانه!
او که پما شي د دوى غوښې د خوړلو نه دي

چې د فطرت په رنگينيو کښې يم
زه د حېرت په رنگينيو کښې يم

اى د وحدت د فلسفې يقينه!
که د کثرت په رنگينيو کښې يم

د کائنات په تصور کښې خدايه!
ستا د قدرت په رنگينيو کښې يم

په يوه بوټي کښې همه رنگونه
د دې ندرت په رنگينيو کښې يم

خدايه پرېشان له خپله عقله باغي
ستا د وسعت په رنگينيو کښې يم

((لنډ شعرونه))
 د روښاني فکر خاوند
 (پير روښان)

په سماع او په سرود يې رندان مست وو
 د خوارې مينې په درود يې رندان مست وو
 د روښان د روښاني فکر عرفان وو
 چې له ذوقه په دې دود يې رندان مست وو

شاعر د هوا لاس

خومره حساس يــــم
 همه حواس يــــم
 دا چې شاعر يــــم
 د هوا لاس يــــم

دوه شعرونه

خان ملنگ کړه په کوڅه کښې د شاهانو
 ملنگ هيڅ شه په دربار د ملنگانو
 چې حصول يې تل د سپين مخ د رڼا کړو
 سرې لمبې شوم په نصيب د پتنگانو

او بيا ما بنام شو ساقی
 مست دې خيام شو ساقی

په ما دې پام شه ساقی
 په تامې پام شو ساقی

هله چې کړنگ وهي جام
 صبر تمام شو ساقی

د ستا به کام شي ساقی
 زمونږ ناکام شو ساقی

پرېشان باچا شو د خيال
 خيال ئې غلام شو ساقی

مجبور احساس

په کومه مخه د حالاتو زور اخیستې یمه
د خړو خاورو د جذباتو زور اخیستې یمه
چغې وهم خواي پرېشانه وزر نه غزوم
د چا د گل مخ احساساتو زور اخیستې یمه

دوه شعرونه

نن یې زمونږ په مخکښې دواړه سترگې پټې شولې
هغه، چې مونږ ته به یې ټول عمر ښودلې لارې
مونږ د طلب او د مطلب په لارو نه خو پرېشان!
زمونږه لارې د خلوص ډکې سپېڅلې لارې

د هجر شپې

سترگه ډکه شي له اوبڼو په ژړا شي
ستمونه دې جانانه چې سپواشي
ستا د یو نظر لیدو په طمع طمع
خه د هجر بلا توري شپې رڼا شي

سترگې

ستا سترگې مې په سترگو کښې نن سترگې سترگې کيږي
دا حکه مې جانانه سترگې غبرگې غبرگې کيږي
لشې لشې نشه مې په رگونو کښې بهیږي
بانې مې نن د چا په زړه کښې درگې درگې کيږي

لېونې خیال

دا یار راغلو په مخه که ټول نور راغې په مخه
یو خوب وینم په وینښه کوه طور راغې په مخه
د رنگ او د رڼا په مخ یې وکرې غزونې
دا خیال مې لېونې لکه منصور راغې په مخه

دوه شعرونه

چې وچالره مې زړه په صبر شین شي
هغه څوک د بل د زړه په تخت نشین شي
په وجود یې لکه باز د جگړو غرونو
ای بچیه که دې فکر د شاهین شي

د جذباتو حادثې

دا زما د تخييل د راز چپې دي
 دا زما د تخييل د بام قيصې دي
 اې زاهده ستا نه هسې وار خطا دے
 دا خو هسې د جذباتو حادثې دي

ژوند

عجيبه د تـرپ ژوندون دے
 د بـانـو د رپ ژوندون دے
 د ازغـو پـه لار مـزل دے
 د تـرپ تـرپ ژوندون دے

ميئن

ميئن لکه شب ګرد په توره شپه چې شب ګردې کا
 خه نياز دے چې خپل داغ يې د سينې شب افروزي کا
 نياز نشته که ميئن ته په لاس ور نه شي زلفيني
 پتنگ ګوره په شمع بې پروا جانګدازي کا

دوه شعرونه

تللي پلونه په پنه دې لار د قافلې دي
 دغه پلونه د سردار د قافلې دي
 نه منزل ورته معلوم وي او نه لاره
 داسې خلک مو سالار د قافلې دي

د يارانو ياد

چې خواره خواره ياران د چا جدا شي
 د محفل شمع به خه د چارنې شي
 د فراق بې واره وار مې وار خطا دے
 هريو وار مې هريو وار ته وار خطا شي
 خه په ياد کښې د خوارو خوارو يارانو
 د خيالونو دنيا لاره شي فنا شي

ګيله

ياره بس د خپل قسمت نه مې ګيله
 ګويه ستا خو ګني مينه راسره ده
 د زړګي تاوده زخمنه پرې خاټمه
 د قلم ژبه مې بيا په وينو سره ده

د جمال مېخانه

وايه څومره رندي وکړم د جمال د مېخانې نه
 نن په مونږ نوازش شوم د جلال د مېخانې نه
 ما د زړه وينې ورکړې د احساس له برکته
 دا مستي زما په شعر کښې د خپل خيال د مېخانې نه

درې شعرونه

چې نه مې سوال نه مې توبه قبلېږي
 دا کوم گناه مې د ځوانۍ ژړوي
 سينه خالي زما د غم نه نه ده
 څوک خوبه وي چې مې زړگه ژړوي
 د چاکمې محسوسوم په شدت
 پرېشانه! ما که پسرلې ژړوي

د زړه خارو

لکه پېغله په شباب کښې شي اېساره
 يه نغمه لکه رباب کښې شي اېساره
 نن زما د زړه خارو هسې منزل کا
 په دې نوي تگ به مانوم پاگل کا

قطعه

په صورت ښکلې ښائسته ده سمن رويه
 په سيرت توره بلا ده دل سنگينه
 يوه ورځ به مې زړه وچوي اي پرېشانه!
 خدای چې راکړو ډېر ارمان او ډېره مينه

شاعر ته

راځي چې د بل لوري دا تراشلي ملغري
 ته بيا څه گوتې شمېرې په کلام پسې شاعره
 نغمې دې له ازله په سرشت کښې زېږدلي
 که بله بهانه کړې په الهام پسې شاعره

د نقیب په مرگ

ته شوم د دې خاورو او که ستا شوم دغه خاورم
 پوی نه شوم خو بار شولې د خاورو سره خاورم
 ولې مرور وو دا خاكي وجود له خاورو
 چاکرلې د خاورو سره دلته پخله خاورم

اذیت

لکه بلبـل کـږم ریاضت د ژړا
کږم بیا په اوبـکو عبادت د ژړا
وخت خه په داسې اذیت کښې پرېښوم
ماله یې رانه کږو فرصت د ژړا

دوه شعرونه

تورې زلفې یې د سپین مخ نمائش کا
د قمر په دود په وریخ کښې زبائش کا
بناپېری دې وي تل خوانه ای پرېشانه!
چې د بڼـکو بڼـاپېریو افـزائش کا

درې شعرونه

مطرب چې مست تار د ستار غبروي
ماسره پټـ مـرور یار غبروي
وخت د ژوندون په ژبه خله لگوي
دوه یاران خومره په رفتار غبروي
مضبوطوي مې د جذبـاتو ایـمان
عشق مې پرېشانه! خه په جار غبروي

هلال

د شاعر په بڼـکو سترگو کښې مثال یې
ستا له سپینې کوکي زار شمه مثال یې
ما بغبر له درده خه دي محسوس کړي
زه خوشحال ومه اشنا چې ته خوشحال یې
د پرېشان د خیال اسمان په تا رنگین دے
ته زما د ژوند د ورکې لار هلال یې

د غره کلاب

هېر دې کږو لـما خنـگه د زړه کلاب
سترگې دې دلبره په ماسـته کلاب
ته مې تل په لارو کښې ازغی شینده
زه به دې کرمه تل په وره کلاب
دغه نزاکت دغه شوخي او رنگ
بڼـکلې قـدرتي لکه د غـره کلاب

تکل

ما خو په شگو کښې ژوندون کړے دے
په صحراگانو کښې مې یون کړے دے
زه خود وخت غرمو سبزلے یمه
نه مې آرام نه مې سکون کړے دے
ما خود خپل خان تکل نه دے کړے
تل مې اشنا دستا لتون کړے دے

دوه شعرونه

توره ته کړم ، دهال دې زه کړم
وبال ته ، جنجال دې زه کړم
خدای دې مل شي ستا په نېکې
کمال ته شوم ، مال دې زه کړم

یار

راروان چې شي لسه ورايه
په همزولو کښې نمايه
قدوقامت به ئې خه ستايم
له چنار ئې اوږده سايه
يار دې بن کله دې پرېشانه!
په هزار صفت ئې ستايم

هغه خه دي؟

په يوگل کښې چې عيان دي هغه خه دي؟
دبلبل په خلې بيان دي هغه خه دي؟

داچې پټ ښکاره جوت دي په باطن کښې
په ظاهر کښې چې پنهان دي هغه خه دي؟

د انسان ژړا

يو خو وا د انسان ژړا
بل خوا د جنت سودا
يو خواته زه تياره
بل خواته تياره زه

دوه شعرونه

که محبت مې درسره پيدا شي
لږ د ژوندون به مې اسره پيدا شي
زخم د زړه چيرم چې سوز پيدا شي
له سوزه تکه سره نغمه پيدا شي

د غاړې هار

د غاړې هار ته هار د غاړې راوړم
خمه وغره ته سره کلونه شني ممانې راوړم
پخپله هم لکه د زانې هسې زنه لري
جانان ته خوند ورکوي زانې ورته زانې راوړم

پرېشان که څو په ژوند د زړه رازونه پټ وساتي
رنځور گلونه به يې بيا هم په مزار ولاړ وي

يو شعر:

ناخبره ښه يې داسې خبر مه شي
په خبرو به دې سر شي که خبر شي

يو شعر:

له خبرو ناخبر دي ځنې خلک
په خبرو به خبر شي ، که خبر شي

يو شعر:

زه گوهر يم پخپل راز کښې
زه مشکښې غوندې يم

يو شعر:

ما خو سر د خپله سره اوچت نه دے
تور پما باندے جانانه چې د بام ږدے

يو شعر:

په گلشن کښې د مرغيو شور ما شور وي
د بلبل په نعره سوز ، نعره خبر ، کا

يو شعر:

چې په خانه د زړگي اور اولگي
په مېخانه دې ساقي اور اولگي

درې شعرونه

ستا په کتو چې گلې نه و مرمه
په سرو گولو به بلې څه و مرمه
ته دې مړه نشې چې ښېرې مې وگرځي
دې تا په ځای دې گلې زه و مرمه
مړه فریاد فریاد کښې نه شوم پرېشان!
که شومه چې غلې به ښه و مرمه

د حسن خیال

پرېږده چې ستا د حسن خیال مې تر عدنه یوسي
چې فربښته مې د جنون روح له بدنه یوسي
دا ازلي مئن دي دا ئې کله باک نه کښې
ستا له محفله که هر څو تار تار لمنه یوسي

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**